

Report of the Committee on Public Accounts on the Appropriation and Accounts for 1961-62 and Audit Report for 1963.

(Presented)

Sri M. R. PATIL (Hubli).—Sir, I present the Report of the Committee on Public Accounts on the Appropriation and Finance Accounts of the Government of Mysore for the year 1961-62 and Audit Report for 1963.

BUDGET ESTIMATES FOR 1965-66—DEMANDS FOR GRANTS.—

Demand No. 4—Taxes on Vehicles—(Contd.)

†SRI R. M. PATIL (Minister for Home).—Mr. Speaker, Sir, I am extremely happy to reply to the Debate on the Demands under consideration. Firstly, I must express my gratitude to Hon. Members who participated in the Debate on these Demands and offered suggestions. Some of the suggestions offered are worthy of acceptance for consideration and their contentions are also worthy of consideration. Most of the contentions are of a general nature and they are only individual grievances and they will be dealt with departmentally.

Sir, it can be said that the year 1964-65 was a year of unrest, not only in this State but all over the country. This unrest was due to several reasons. So far as this State is concerned, there was the students unrest due to the fee structure. The other was due to the scare in the minds of the public in respect of foodgrains, consequent of which the price rise that prevailed in the market. As a result of all these naturally the Home Department, specially, the Police had to be alerted. In addition to this unrest, some political parties, whether to establish their influence on the masses or to create a sort of obstacle in the smooth administration of the country or to create an atmosphere where law and order was to be shaken, there was propagation under the style of 'Hartal'. Sir, I submit, the very idea of Bharat Band is considered even to-day as an illegal act, an act which can be said to be anti-national. It apparently aims to see that the normal life of the country is disturbed. Therefore, in order to halt the spread of that movement, Government thought it fit to nip it in the bud by way of preventive measures. Sir, when such contingency arises, it is the duty of the Government to take preventive measures to see that no untoward incidents happen. There is nothing wrong on the part of Government to take such preventive actions.

Sir, with this background, we must consider the task of the Home Department so far as maintaining the law and order, specially, in view of the emergency and the Chinese aggression. We have to be very careful in organising political organisations. The public also should be careful in supporting such organisations. Sir, without making much about

(SRI R. M. PATIL)

these incidents, I may submit to the House that these are important agitations which took place in the year 64-65. What was the act of the police in this? Have they anywhere exceeded the limits of using force — the required force?

Sir, in the case of Bellary incident, police tolerated the acts of the so called S. S. P. and its leaders from 8 A.M. to 8 P.M. These people transgressed the limits of decency, transgressed the limits of peace and law and order and took to violent activities of robbing godowns. Then, it was essential, it was absolutely necessary on the part of the police to act in such a way which the law could justify. Sir, I personally made enquiries in these matters. I found the firing was justified; it was justified because the persons there were carrying the food from the godowns unlawfully and that too, in a violent way.

SRI G. V. GOWDA.—Is there any matter before the Court about this, Sir?

SRI R. M. PATIL.—Even then, it is not sub-judice.

MR. SPEAKER.—Why did not Hon. Members bring it to my notice when it was being discussed by other Members that it is sub-judice? When a point is raised, it must be replied by the Hon'ble Minister.

SRI R. M. PATIL.—I am not referring to anything which is sub-judice. I have only narrated the fact.

MR. SPEAKER.—The conduct of the police has been criticised as unjustified, improper and all that and the Hon'ble Minister wants to show that according to him it is justified and to that extent I have to allow him.

SRI S. SIVAPPA.—When a judicial enquiry was demanded on the police firing at Bellary, why was it not conceded. He now says that he enquired into his own Department and is satisfied that the police firing is justified. How does he justify that?

SRI R. M. PATIL.—Simply because the Hon'ble Member asks for a judicial enquiry, it cannot be ordered. He must know the procedure for ordering a judicial enquiry. It is not my personal opinion. I have said this more than once and since the matter has come up again I have to repeat it. There is no course left open except to return the ball over the net.

SRI S. SIVAPPA.—The truth will come out only if there is a judicial enquiry.

SRI R. M. PATIL.—I request the Chair to allow them to ask questions after my reply is over.

I am now taking the House to the important developments in the Information and Publicity Department. In addition to the daily routine work, certain things have been done in the Department. The day to day activities of the Department are dissemination of news, views and acts of Government in the form of news items, press notes, factures, articles, etc., publication of there monthly journals 'March of Mysore', 'Mysore Vani' and 'Penchayat Raj' and a

quarterly National Savings Magazine and releasing of Government advertisements (commercial) relating to Government Industrial concerns and casual departmental notifications such as tenders, sale of old articles etc. Apart from this, several developmental schemes are taken under the Five-Year Plans. During the first four years of the Third Five-Year Plan a sum of Rs. 13,87,000 was spent out of the total sanctioned outlay of Rs. 21 lakhs. As against a proposed outlay of Rs. 15 lakhs for plan publicity schemes for the year 1964-65, only Rs. 6 lakhs have been allotted this year.

So far as the achievements of the Department are concerned, radio has been recognised as one of the most effective media through which publicity can be done in the villages and fully realising these objectives, 1,050 community receiving sets have been installed upto the end of 1964-65 on 50 per cent Government of India's subsidy basis. There are 26 radio Supervisors stationed in several regions for installation and maintenance of these radios. There is also a Central Laboratory attached to this unit. Then, with a view to evoking radio consciousness among the rural folk and creating interest and enthusiasm specially among the youth in villages, radio rural forums have been organised in villages where rural people gather and discuss various problems connected with their daily life. Now, 582 Radio Rural Forums and some women and children listening classes have been organised by the end of 1964-65 and it is proposed to have a total of 1,500 Radio Rural Forum and 100 women listening classes in the State.

Then there are two State Information Centres, one at Bangalore and another at Hubli. Three District Information Centres are established at Gulbarga, Mangalore and Karwar. Production of films will be taken up and documentaries will be prepared. There will also be a separate unit for exhibitions consisting of a number of models in respect of the developmental activities. This is one of the important features to be organised by the Publicity Department in order to explain to the people about the developmental activities in each of the department. That will help them to understand the programmes of the Government. In addition to this, field publicity through mobile units is also organised. There are 11 headquarters and it is proposed to open three more in the year 1965-66. Thereby, it will cover about 14 districts and in the first year of the Fourth Plan the rest of the area of the State will be covered by these field publicity units.

These Field Publicity Unit Officers are given training. The Government of India is going to open a training centre and some of these people will be sent there in order to equip themselves fully to cater to the needs of the Department.

2-30 P. M.

In order to impress Members of Parliament, the State Government was requested to arrange for a tour and so such a tour of Members of Parliament was arranged. Similarly, tours in different districts of the State for the Press, for Journalists, Editors and Press Representatives

(SRI R. M. PATIL)

and writers were organised to enable them to study and have firsthand information regarding the various developmental activities for writing feature articles. Six such tours were conducted so far during the third plan in addition to the Study Tour for M. Ps.

The Government of India constituted various Committees in order to suggest ways and means of organising Publicity Departments not only in the Centre but also in the States. The recommendations of those committees such as the Vidyalkar Committee, the Ford Foundation Committee and the Report of the Evaluation Committee are meant to gear up this Department. The Mysore Government is keen to line up with the suggestions made by the Government of India in pursuance of the recommendations of those Committees. In view of the multifarious activities of this Department the Government thought it fit to reorganise this Department. After the reorganisation now there will be a separate officer meant for tourism under the guidance of the Director of Publicity. Orders in this regard will be issued today. As the proposals have been finalised, it is my duty to inform this august House. The important features of the proposals are that the existing two posts of Joint Directors are proposed to be designated as Deputy Directors. At present there are 4 posts of Assistant Directors. Two more posts in this cadre are proposed to be sanctioned. The existing post of Radio Engineer is proposed to be upgraded to the scale of Executive Engineer. Three existing posts of Technical Assistants are proposed to be upgraded to the scale of Assistant Engineers Class II. It is proposed to sanction a post of Manager in addition to the two posts of Managers. The Tourist Officer will be a Senior Assistant Director. These are improvements made so far in the Publicity Department.

Similarly, in tourism also important centres have been taken up for development. Amongst them Nandi Hills is covered with a master plan. In order to develop Nandi Hills certain projects have been taken up. Firstly, water supply is proposed. Then it requires a good canteen and also some residential houses. Then in important places like Bijapur, Mercara and Hassan tourist homes are under construction and some of them are completed and put to use. In addition to that quite a large number of projects have been taken up. I may say that by the end of this year the schemes that are taken up in the Third plan will be completed except one or two which are delayed on account of certain difficulties either for site or for sanction. Tourism should be developed in Mysore and it is the intention of the Government to develop it in all its aspects. The foremost necessity is an International Hotel in Bangalore. The Government is keen to have one as early as possible.

Similarly, there are certain interesting spots to be developed. Amongst them Sharavathy Valley is one and then comes Tungabhadra. Mysore and round about Mysore have to be developed for the purpose of tourist interest. We shall see how far these projects can be taken up in the 4th plan. I may assure the House that

tourism has taken good shape and it will be developed. If we see the number of foreign visitors to Halebid and Belur it is very encouraging and we are trying our level best to develop them further. There will be an airstrip at Hassan. Similarly at Bellary or near Hospet there will be an airstrip. There are 3 sites out of which one has to be selected. There is also proposal for another airstrip but it will not come up so early as the Hubli Aerodrome.

SRI SANJEEVANATH AIKALA.—What about bird sanctuary and game sanctuary?

SRI R. M. PATIL.—Bird sanctuary is developed. I request the Hon'ble Member to go and see the bird sanctuary and the beautiful scenery and panorama.

SRI SANJEEVANATH AIKALA.—It is not fully developed.

SRI R. M. PATIL.—That is a comparative term. If you develop it further the birds are likely to be scared away. We should be very careful about developing such centres too much.

Then coming to jails, some of the members expressed their apprehension that further improvement in jails is likely to attract those people there rather than encourage them to go back to their normal avocations. This cannot be taken either as a compliment or suggestion. In the interest of the mental development of the convicts, who are unfortunate, certain measures are taken for the improvement in their living, in their mode of thinking and in their conduct. One of the members bitterly complained about the inadequacy of food. For the information of the House I may submit that Class II detenues are given 18 ounces of wheat or rice in addition to Dhal 5 ounces, vegetable, 8 ounces, potato, 4 ounces, milk 8 ounces and ghee 1/4 ounce. In addition to these, they are also allowed to supplement this diet at their cost.

Class I persons are given :

Wheat	...	6 ounces
Rice	...	8 ounces
Bread	...	4 ounces
Ghee	...	½ ounce
Dhall	...	4 ounces
Vegetables	...	6 ounces
Potato	...	6 ounces
Milk	...	8 ounces

in addition to spices.

If we examine the varieties of food and preparation of the items—I am not offending anybody—it must be said that it is not only rational but it can be said that it is a rich food which ordinarily nobody can get in their houses. Therefore the contention in this respect is irrational. I crave the indulgence of this House and the Hon'ble Member to put forth any grievance whichever he thinks proper after

(SRI R. M. PATIL)

considering the interests and also the prescribed course of food. These are all matters which are as clear as daylight. They are hung on the walls; they are all notified. Therefore what I say is, the quantum is not inadequate. So far as quality is concerned, in my humble opinion no better quality can be served even by their wives in their houses.

SRI S. RAJAGOPAL (Kolar Gold Fields).—Is it not a fact that in Kerala they are supplied 20 ounces of food?

SRI R. M. PATIL.—It depends not only on the country but also the climate, capacity of persons who consume and the work or avocation they have and also many other things. Simply because Kerala gives so much rice, it is not necessary that we also should give. On the other hand we give a balanced food. I know many persons who go to jails when they come back they have good health; not only good health but they put on some weight also.

SRI S. SIVAPPA.—In the pre-independence days people had put on weight. But unfortunately it is not so now.

SRI R. M. PATIL.—Unfortunately jails were not considered as places for reformation. Today jails are considered as places where the convicts could be reformed and are re-formed.

So far as jail products are concerned, the Government are taking keen interest in placing orders for jail products because some of the jail products such as carpets, furniture, etc., are said to be of better quality. For the information of this House I may say that some of our jail products like carpets have become popular even in foreign countries. Englishmen and Americans who visited the Handicrafts Emporium saw the articles exhibited there for sale and purchased some articles. They have expressed their satisfaction and they have placed orders for sending them and we are sending them.

Coming to the Motor Vehicles Taxation Department, this department is giving good results. For the year 1961-62 the total collection including motor vehicles tax and T.C.C. tax was Rs. 4,59,00,000; for the year 1962-63 the collection was Rs. 5,66,00,000; for the year 1963-64 Rs. 7,20,00,000 and upto the end of January 1965 the collection reached the figure Rs. 6,15,42,000. It is expected that it will exceed Rs. 7,20,00,000 by the end of March 1965. In addition to this the neighbouring States have come to an agreement that single point tax may be adopted. Accordingly in the neighbouring four States, Maharashtra, Andhra, Kerala and Goa have already agreed for single point tax and have implemented it. Recently, Madras also has agreed. Thereby there will be a reduction of tax. But we are expecting increase in the number of vehicles on account of singlepoint tax and there will also be increase of trade and commerce amongst these States. Indirectly the public will be benefited. In addition the number of vehicles also is increasing. By adopting the new procedure of obtaining countersignature between two States of Madras and Mysore which was 300 at one time has gone upto 700; between Mysore and Maharashtra

the figure has reached 1,100; between Mysore and Kerala 400; between Mysore and Andhra 400 and between Mysore and Goa 100. This goes to show that there is a good deal of potentiality in this particular department to collect more taxes.

Mr. SPEAKER.—There was a mistake pointed out yesterday. On Page 17 of the Budget Memorandum for the year 1963-64 7 crores; budget estimates for 1964-65, 550.50 lakhs; revised estimate for 1964-65, 550.50 lakhs and the present budget estimate is 556.00 lakhs. I think somebody raised the point and I found there was something like mis-print.

Sri R. M. PATIL.—This is on account of single-point tax arrived at between Mysore and Maharashtra. Therefore, there is reduction in tax.

Mr. SPEAKER.—The figures mentioned now perhaps do not fit in.

Sri R. M. PATIL.—Upto January end—6.15 lakhs. We are expecting that it will reach 7.20 lakhs by the end of 31st March.

There are number of complaints not only from the Press, but also from the public that some malpractice is being played in weigh-bridges and also at the time of issue of certificates and such other things. Sir, we are honestly considering it and wherever there is a genuine complaint, we are going to take severe action. In addition to that we have established vigilance squad. It is there already. We must see that no malpractice is committed by any one of these officers.

In respect of the old vehicles, there are genuine complaints by Police—a number of them are genuine complaints. On account of rickety vehicles, accidents are occurring frequently. If we scrap them straightaway it is just possible that it may create hindrance to the flow of trade and commerce. But we get them examined and give them severe test. If they are not upto mark, they can be condemned. It is not feasible for the proprietor also to have such vehicles. But every lorry owners' Association and also the Motor Vehicles Owners' Association will pay price for these and see that the old vehicles are scraped and they are put off the road as soon as possible. It is not a summary procedure that can be followed. It is being considered in the interests of Trade and Commerce of the State.

Coming to the other small subject which is in my charge—i.e., Home Guards and Civil Defence. On account of the emergency, the Home Guards Organisation had to be organised and there was also legislation. In pursuance of this legislation, now the Homeguards Organisation has reached the strength of 19,927, the total strength sanctioned, out of which 8,378 have been recruited and they are under training in one stage or the other. So far as Civil Defence is concerned, Sir, recently, the Government of India have asked us to amalgamate both the Homeguards as well as Civil Defence. Vigorous activities are under organisation and they will be taken up. Due to emergency certain cells had to be created. The important thing is on account of the food orders under Defence of India Rules, action had to be taken. The orders that we passed one such as paddy and rice order 1964-Mysore

(SRI R. M. PATIL)

Local Wheat and Jawar and Ragi Declaration-1964, Essential articles order 1962. These are orders that have been passed by the Government. The Police have arrested 390 persons under Defence of India Rules for hoarding and profiteering and black-marketing and 368 cases have been put up under the different orders made by the Government. The Government have also sanctioned a State C.I.D. unit with a Superintendent of Police and requisite staff with a view to work under Defence of India Rules with particular reference to anti-social activities such as hoarding, and profiteering. The Food Cells started functioning with effect from 28th October 1964. With these remarks I wish to say that so far as these sections or the Department are concerned, they are working satisfactorily.

Now I am coming to the Police Department. Sir, certain improvements have been made in the regular Police Department. There is a Research Centre with one Deputy Superintendent of Police, one Inspector and one Typist, attached to C.I.D. Analysis and study of specialised crimes and problems of a general nature affecting the Police, studies of crime relating to definite groups and classes of people in select areas to find out the extent to which factors like heredity, environment, lack of education facilities, economic backwardness etc., foster criminal proclivities and their bearing on the incidence of crime, investigation into the possibility of arresting crimes by the removal of social disabilities and the study of other cognate subjects are undertaken by the Research Centre. It is also necessary to maintain records for investigation. It is giving good results, I should say.

Then, Sir, regarding the Forensic Science Laboratory. A notification has been issued, it appears by the Public Service Commission to screen the applicants who are intending to be the Directors. In this Laboratory there will be 4 sections, the Biological Section, the Physical Section, the Chemical Section and the Ballistics Section. These Sections will be helpful in matters of detection.

Sir, the Mysore Special Police Reserve has brought laurels to the State. Two Companies have been sent to Nagaland.

Mr. SPEAKER.—The House will now rise and the Hon'ble Minister for Home may continue his replay after lunch.

The House adjourned for Recess at Three of the Clock and reassembled at Thirty Minutes past Three of the Clock.

[MR. SPEAKER in the Chair.]

Mr. SPEAKER.—It was mentioned in the course of the Debate by more than one Hon'ble Member, either by way of representation or I may not be wrong in quoting the word by way of 'murmuring', that for this Demand three days were allotted last year. I got it ascertained; it is not correct. Only one day had been allotted last year.

Sri SIDDIAH KASIMATH (Shirahatti).—We did not say that, Sir.

Mr. SPEAKER.—I do not want anybody to have wrong impression. It was said on the Floor of the House. It does not matter much. Am I in any way influenced? The Business Advisory Committee does it and I put it to the House. The schedule is circulated to the Members.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—Sir, I made that representation. Even when you were there in the first Ministry in 1957, it was discussed for three days. I did not refer to last year.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member referred to something which has been superseded. If last year one day was sufficient, how does it become insufficient this year?

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—Please see the Agenda, Sir, Tourism and Miscellaneous Demands are not there. It is only three items.

Mr. SPEAKER.—Some time back, I think the Hon'ble Member also knows, guillotine was applied. After I took charge, I have seen that no guillotine is applied.

Sri R. M. PATIL.—Sir, I was submitting about the performance of the Mysore State Reserved Police. Two companies had been sent to Nagaland. They served there satisfactorily and got the appreciation for successfully attacking and killing three men, holding four others and seizing three rifles and forty rounds of ammunitions, in recognition of which they were awarded Police Medals for gallantry by the President of India. Two companies have been sent to Nefa also. Two companies had also been sent to Kerala and two companies had been sent to Madras. Wherever they were deputed, they have done well as a result of which they earned appreciation from the concerned Governments. The Madras Government was pleased to award a Shield. This is the merit of the Police force so far as M.S.R.P. is concerned.

There is also an Unit called the Fire Service Unit. This unit is to be organised. In the first instance, the Fire Units are to be organised in eight places, viz., Bangalore, Mangalore, Mysore, Udipi, Bellary, Hospet, Davangere and Raichur. The Director of this Force has assumed charge on 15-1-1965. He is framing the rules and ultimately he has to submit these rules to the Government for approval. In order to help the Police Investigating officers to understand clearly the implications of Law, a Law Section has been created in the Office of the Inspector-General of Police. Its duty is to examine the judgements of the High Court and the Supreme Court in order to see that the new points are understood by the Police personnel as a whole and it will help investigation also. This Section is also examining the judgements of the Magistrates, Sessions Judges, High Courts and Supreme Court where

(SRI R. M. PATIL)

there are strictures passed. If the strictures are passed on the acts of omissions and commissions of the Investigating officers, the examination of those strictures will be very helpful for the purpose of taking action against the defaulting officers. In this way, the Law Section is doing good work. In all, 531 Circulars, 22 Law Bulletins covering a variety of legislations, investigations, prosecutions and other inter-related Police matters and 7 Reviews were issued for the guidance of the officers of the State. During the last one year itself, i.e., from 1-4-1964 to 12-3-1965, 234 Law Section Circulars were issued. Further, it is the duty of the Superintendent of Police to explain personally, by holding Conferences, to the officers the implications involved so far as law points are concerned in these Bulletins.

In this way the Department is gearing up so far as knowledge of law is concerned. In addition to that, certain police stations are taken as model police stations for the purpose of training the officers who are not well-equipped either in investigation or in administration. So, the Superintendent of Police or the Deputy Superintendent of Police who are supposed to be senior officers conversant in investigation and administration will actually guide the officers in the day-to-day administration of the police stations. They help them in investigation and in preparing records as well, and thereby the Officers who are directly in charge of supervision work of those Police stations whether S.P. or Dy. S.P. will give guidance and the officer concerned will equip himself within a period of 3 to 6 months. This has given good result and it has won the appreciation of the people and we are seeing that the percentage of detections in a number of cases has increased. Further, investigation is tested in the courts and that test will be by way of convictions and there also the percentage has improved. Then the Mysore Police Act and the Manual thereon are going to be implemented very shortly. Preparations have been made and they will come into force.

With regard to Crime situation, if we see the figures for the year 1964, I may say that cognizable offences are on the increase. It is due to many reasons, as I have stated before, it is on account of the unrest in the country and in the State. Secondly it is on account of scarcity of food and thirdly it is on account of the students' agitation wherein goondas have taken part and commit a number of offences. On the whole, the detection and percentage of conviction are in my humble opinion satisfactory and as such we may not be embarrassed simply because there is increase in crime.

Now coming to Prohibition, Sir, a number of Hon'ble Members pointed out that there is failure of prohibition policy.

SRI H. R. KESHAVA MURTHY (Gandasi).—Complete failure.

SRI R. M. PATIL.—The Hon'ble Member may add any word; I have no objection for additions. The point is whether it is a failure or not. The object of prohibition is to see that the future generation is not affected by drink habits. There is a good deal of difference between eradication

of the drinking habit and prevention or prohibition of the drinking habit. Sir, in Bombay Karnatak, Prohibition came into existence long back. In that area quite a large number of raids have taken place and the officers who are said to be officers of a higher rank are at it. Similarly, in other areas; looking to the statistics, the number of prohibition case sometimes increases and sometimes decreases. It all depends upon a number of factors, the vigilant public, active co-operation, the vigilant officer, the social sense and effective propaganda. These five factors must work in co-ordination. Only then the socio-economic measure like prevention of illicit drink will be effective. Otherwise, simply by saying that prohibition is a failure and that it is not effective will not lead us anywhere. What it is not effective will not lead us anywhere. What I am submitting is that the common man, or at least the poor man has given up the drinking habit. Those who are incorrigible, those who are addicts may not have given up; but think for a while the evil effect if the prohibition policy is given up; what will be the reactions? What will be the consequent results? We should see that. As I have submitted before, it is a socio-economic policy.

Sri S. SIVAPPA.—On a point of order. Is the Hon'ble Minister for Home entitled to speak on the policy of prohibition? Is it his portfolio or the portfolio of the Excise Minister?

Sri R. M. PATIL.—We have not divided the portfolios. We have to implement the policy of the Government so long as that policy exists.

Mr. SPEAKER.—I am surprised that the Hon'ble Member should have raised this as a point of order. If criticism is levelled, any body can reply. I do not understand his concept of "portfolio". Did not all the Hon'ble Members criticise prohibition and should that not be answered? Is the Opposition to dictate which Ministers should answer?

Sri S. SIVAPPA.—Policy is a different thing.

Sri R. M. PATIL.—I do not know why the Hon'ble Member is so touchy about this matter. As a matter of fact, it is my duty to reply and I am replying.

Mr. SPEAKER.—When criticism is levelled, it has to be replied.

Sri R. M. PATIL.—Sir, this being a socio-economic measure, it is the firm policy of the Welfare State that wherever the welfare of the community is to be reinforced, social evils like drink, whether it is licit or illicit, which affect the life of the common man much more so the poor man will have to be tackled in a way which it deserves. After all, what is the percentage of the public that is affected by this habit. When a survey was made, It was only about 7 per cent. Assuming for a while as suggested by the Hon'ble Member of this August House, that it has increased, we may take the figure as 10 per cent. Sir, who are this 10 per cent? It is only those who are economically well off on account of the improvement in their standard. They are asking for the scrapping of the policy. For the sake of such people, are you going to do something which is going to affect 90 per cent of the people? So far as implementation is concerned, the police have taken up this aspect. According to the work that has been done by the police, under

(SRI R. M. PATIL)

the circumstances, with the equipment that are supplied to them, and the handicaps of public opinion, I must say that they are successful. Prohibition may not be a failure. It is successful in its own limited and restricted way because, the younger generation has not been affected. But the old addicts will not be cured. They may try to get liquor from anywhere from any corner. So, under these circumstances, if there is any lacuna, that lacuna can only be remedied by propaganda, as I have suggested, by education, by supplying equipment and at the same time, necessary facilities for testing liquor. To day what has happened? On account of want of technicians, and on account of want of financial aid, the regional laboratories have not been established. That is one of the great handicaps for the disposal of the cases that are pending before the courts and also before the investigating officers. These things will be solved as expeditiously as possible and I crave the indulgence of the Hon'ble Members of the House to give full co-operation for the successful implementation of this socio-economic measure instead of decrying the policy as such.

Thank you Sir.

Mr. SPEAKER.—I will now put the Demands to the vote of the House.

† Sri S. SIVAPPA.—On a point of order, Sir. I invite your kind attention to page No. 15—State Excises. There, Sir, under the State Excises, you find charges towards the State Prohibition and other expense included under the State excise. That is a demand which has to come before this House for discussion, but today, we have discussed prohibition policy. Today, the Hon'ble Minister for Police has already spoken about the policy regarding Prohibition. Is the policy regarding prohibition, which has been discussed today and which is covered under the Demand for State Excises, over or is it still open for discussion.

Mr. SPEAKER.—Is that a point of order?

Sri S. SIVAPPA.—My point is whether we are in order in disposing of today itself discussion under a Demand which is to come two days hence. That is my point of order.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member wants to know whether a certain Debate is over or not. Is that a point of order? Is there any breach of Rule, if so, which rule is he quoting?

Sri S. SIVAPPA.—To-day's demand has nothing to do with prohibition. Prohibition comes under the demand, State Excise.

Mr. SPEAKER.—Well, in order to save time, I say there is no merit in it. If Members can criticise and discuss about prohibition, reply has to be given. When that reply is given, it becomes a point of order!

I will put the demands to the vote of the House. The question is :

"That the respective sums not exceeding the amounts shown in the list of Demands circulated to the members be granted to defray the charges which will come in course of payment during the financial year ending with 31st day of March 1966 in respect of Demands numbers 4, 12, 13 and 41A.

The motion was adopted.

[As directed by the Speaker, the motions for Demands for grants which were adopted by the House are reproduced below

DEMAND NO. 4—MOTOR VEHICLES ACTS—ADMINISTRATION.

11. Taxes on Vehicles.

"That a sum not exceeding Rs. 15,23,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1966, in respect of 'Taxes on Vehicles'."

DEMAND NO. 12—JAILS.

22. Jails.

"That a sum not exceeding Rs. 50,99,500 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1966, in respect of 'Jails'."

DEMAND NO. 13—POLICE.

23. Police.

"That a sum not exceeding Rs. 5,45,76,000 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1966, in respect of 'Police'."

DEMAND NO. 41A—NATIONAL EMERGENCY—CIVIL DEFENCE.

78-A. Expenditure connected with the National Emergency 1962.

"That a sum not exceeding Rs. 17,97,500 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1966, in respect of Expenditure connected with the 'National Emergency, 1962'."

MR. SPEAKER.—I will tell the Hon'ble Leader of the Opposition that, if these are the Demands that he had in mind they are over. We will take up the next demand.

DEMAND FOR GRANTS.

DEMAND No. 17—EDUCATION.

Sri S. R. KANTHI (Minister for Education).—Sir, on the recommendation of the Governor of Mysore, I beg to move :

“That a sum not exceeding Rs. 25,02,64,400 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1966, in respect of ‘Education’.

Mr. SPEAKER.—Motion moved :

“That a sum not exceeding Rs. 25,02,64,400 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1966, in respect of ‘Education’.

This Demand and other Demands viz., Nos. 37 and 49 are deemed to have been moved and are before the House for Debate.

Sri Sanjeevanath may speak.

At this stage, Sri Sanjeevanath Aikala stood up to speak and Sri Sivappa made signs to ask him to sit down.

Mr. SPEAKER.—It is not open to any Member to ask another Member to sit down like that. This time, I may allow the Leader of the Opposition to speak. Since Sri Aikala has sat down and Sri Sivappa wants to speak, ordinarily I will have to infer that Sri Aikala has nothing to speak and I will not give him an opportunity to speak again later on.

4-00 P.M.

† ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಸಭಾಪತಿಯವರೇ, ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಎಕ್ಕೈಕ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವನ್ನು ಬರ್ಚ್ ಮಾಡತಕ್ಕ ವಿಧ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಗೆ 25 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಮಾನ್ಯ ವಿಧ್ಯಾ ಸಚಿವರು ಮಂಡನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. 25 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಬರ್ಚ್ ಮಾಡತಕ್ಕ ವಿಧ್ಯಾ ಖಾತೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಇಲಾಖೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಕೂಡ ಅತಿ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಸೆಳೆಯ ತಕ್ಕದ್ದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡ ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ವಿಧ್ಯಾ ನಿಲಯವನ್ನು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇವೆ, ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅದರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಒತ್ತಿ, ಒತ್ತಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ವಿಧ್ಯಾ ಖಾತೆಯ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಆರು ಭಾಗವಾಗಿ ವಿಂಗಡಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಮೊದಲು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಷಯಕ್ಕಾಗಿ 210 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಹಣವನ್ನು ಮೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಿಗೆ ಹಂಚಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಹಂಚುವಾಗ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಇದುವರೆಗೂ ಕೇಡುತ್ತಿದ್ದ 35 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು 29 ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕರ್ಣಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ 18 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಮತ್ತು ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ 18 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಹಂಚಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಬಹಳ ಹಳೆಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ. ಅದು ಬಹಳ ಮೈಶಿಷ್ಟ್ಯವಾಗಿ ತನ್ನ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದೆ. ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ 1:6 —66ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ 29 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದವರು ಸರ್ಕಾರದ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಗ್ಯಾಂಟ್ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ವೇಳೆ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ

ಫಲವಾಗಿ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ 37.5 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬ್ಯಾಂಕ್ ಗ್ಯಾಂಟ್ ಆಗಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮತ್ತು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಹಣಕಾಸು ಶಾಖೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಕಲೆತು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ವಿಚಾರ ವಿನಿಮಯ ಮಾಡಿ ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಬಂದು ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಾಯಿತು. ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಆಯವ್ಯಯ ಷಟ್ಪತ್ಯಲ್ಲಿ 37.5 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಗ್ಯಾಂಟ್ ತೋರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಬಜೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ತೋರಿಸುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದರೂ, ಅದನ್ನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿದರೂ ಕೂಡ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರು 35 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೊಟ್ಟು ಎರಡೂವರೆ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಗ್ಯಾಂಟ್‌ನ್ನು ಕೊಡದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಆಯವ್ಯಯ ಷಟ್ಪತ್ಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರಾದರೂ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮತ್ತು ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಹಣಕಾಸಿನ ಶಾಖೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವಂಥ ಹಣವನ್ನು ಇದುವರೆಗೂ ಕೊಡದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ತನ್ನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆತಂಕ ಬಂದಿದೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸದೆ ಇರುವುದು ಅಥವಾ ನಿಧಾನ ಮಾಡುವುದು ಶೋಚನೀಯ. ಇದುವರೆಗೂ ಅವರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ 35 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು 29 ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿದ್ದ ಬೆಂಗಳೂರು ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಆರು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನೂ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಮೇಲೂ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಕೆಲಸಗಳು ಇನ್ನೂ ಕೂಡ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿವೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ೬.೮೨೨೨ ಅನೇಕ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಕಡಮೆ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಕಾರಣ ಅದಕ್ಕೆ ಕೊಡುವ ಗ್ಯಾಂಟ್‌ನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುವ ಬದಲು ಇದುವರೆಗೂ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಗ್ಯಾಂಟ್ ಆಗಿ ಏನೂ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನೇ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದರೆ ಅವರ ಕೆಲಸಗಳು ಯಥಾ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ನಡೆದು ಅವರ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಏರುಪೇರುಗಳಲ್ಲದೆ ನುಸೂತ್ರವಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡತಕ್ಕ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು.

ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ 18 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಬೆಂಗಳೂರು, ಮೈಸೂರು ಮತ್ತು ಕರ್ಣಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಮೈಸೂರು ದೇಶದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವಿವ್ಯಾಭಾಸದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವಿವ್ಯಾಭಾಸದ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಅನೇಕ ವಿಧವಾಗಿ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಿವ್ಯಾಭಾಸದ ನೀತಿ ಏಕರೀತಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬಂದಾಗರೆಲ್ಲ ಅವರವರ ನೇರಕ್ಕೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಉಪಕುಲಪತಿಗಳು ಬಂದಾಗರೆಲ್ಲ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಪದೇ ಪದೇ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ವಿವ್ಯಾಭಾಸದ ನೀತಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಅದು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ವಿಷಯ. ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಕೇವಲ ಪ್ರಯೋಗ ಪಠ್ಯಗಳಂತೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಯಾವುದೇ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ನಾವು ಸಾಕಷ್ಟು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವಿದ್ಯಾಭಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಉಪಕುಲಪತಿಗಳು ಮೊನ್ನೆ ತಾನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಹೇಳಿಕೆಯು ಪ್ರಕಾರ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಅದು ಒಂದು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳ ವಿವ್ಯಾಭಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಮೊದಲು ಇದ್ದ ಇಂಟರ್‌ಮೀಡಿಯಟ್ ಕ್ರಮವನ್ನು ಪುನರ್ರಚಿಸುವ ಮಾಡಬೇಕು, ಅನರ್ಸ್ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಪುನಃ ತರಬೇಕು (ರಿವೈವ್ ಮಾಡಬೇಕು) ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯೂ ಹೇಳುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಈ ವಿವ್ಯಾಭಾಸ ಕ್ರಮವನ್ನು ಅವಿಭಾಜ್ಯವಾಗಿ ಒಂದೇ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಯು. ಜಿ. ಸಿ. ಅವರು ನೀತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನಹ ಇಂಟರ್‌ಮೀಡಿಯಟ್ ಕೋರ್ಸ್ ಮತ್ತು ಅನರ್ಸ್ ಕೋರ್ಸ್ ಇವುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಿ ಪಿ. ಯು. ಸಿ. ಮೂರು ವರ್ಷದ ಡಿಗ್ರಿ ಕೋರ್ಸ್ ಮತ್ತು ಎಂ. ಎ. ಕೋರ್ಸ್ ಇವುಗಳನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತಂದಿರುವುದು ಗೊತ್ತಿದೆ. ಪುನಃ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಇತ್ತೋ ಅದೇ ಕ್ರಮವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಮಾತು ಬಹಳ ಆತುರವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದು, ಇದು ಆತುರವಾದ ಯೋಚನೆ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆಯಾಗಿ ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ನಾವು ಬರಬೇಕಾಗಿದೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಕೋರ್ಸುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಮ್ಯತೆ ಇರಬೇಕು, ಏಕರೂಪತೆ ಇರಬೇಕು, ಒಂದೊಂದು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದೊಂದು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಒಂದೊಂದು ರೀತಿನೀತಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಹೋದರೆ ಅದರಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಅಘಾತವಾಗಬಹುದು ಎನ್ನುವ ಮುನ್ನೂಚನೆಯನ್ನು ನಾನು ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದೆ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಸ್ವಾಮಿ.

ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯ. ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಫೋರಣ್ ಎನಿರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅದನ್ನು ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರ ಡಿಟ್ಟಿತನಿಂದ. ಇವತ್ತಿನವರೆಗೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿಲ್ಲ. ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕಾಗಲೀ, ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕಾಗಲೀ, ಮೈಸೂರಿನ ಟ್ರಾಂಪೆ ಎನಿದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಮನ್ನಣೆ ಕೊಡದೆ ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ ಅಮೆದಾ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎರಡು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಿಗೂ ಉಪಕುಲಪತಿಗಳನ್ನು ದೆಹಲಿಯಿಂದ ಆಮೆದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಇಬ್ಬರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿಯೂ ನನಗೂ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಬಹಳ ಗೌರವವಿದೆ. ಈ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲ. ಇಂಥವರನ್ನು ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಎರಡು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಕುಲಪತಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಹೇಗೆ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯಭಾಷೆಯಾದ ಕನ್ನಡವನ್ನೇ ಗೊತ್ತು ಅರಿಯದ ಉಪಕುಲಪತಿಗಳು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸದ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆನ್ನುವುದನ್ನು ನಾನು ಇವತ್ತು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಇವೊತ್ತು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಗೊಂದಲ ಎದ್ದಿರತಕ್ಕದ್ದು ಈ ಭಾಷಾ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ. ಈ ಭಾಷಾ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ನಾವೆಂದು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆ ಯಾವಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಬೇಕು, Instruction medium, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಯಾವುದು ಆಗಬೇಕು ಎನ್ನುತಕ್ಕ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿಯೇಲ್ಲ ಇಡೀ ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅದು ಎಲ್ಲರ ಗಮನವನ್ನೂ ಸೆಳೆಯತಕ್ಕ ಒಂದು ಮಹಾ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇವೊತ್ತು ದೇಶದ ಮುಂದೆ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕನ್ನಡವನ್ನು ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಘೋಷಣೆ ಮಾಡಿದಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾದ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕಲಿಯಬೇಕು ಎನ್ನುತಕ್ಕ ಒಂದು ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿಲ್ಲ. ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಒಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಮಾಡಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ ಒಂದು ಶೋಷಣೆಯವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವೊತ್ತು ನಾಳೆ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಇದೆ. ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ನಾವು ಎಷ್ಟು ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗೆ ಒಂದು ಸರಿಯಾದ ಸ್ಥಾನ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆಯೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವಂತಹ ಭಯ ನನಗೆ ಇದೆ. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಎರಾ ದೇಶದವರು ಮಾಡುವಾಗ ಆ ಮೂರು ಭಾಷೆಗಳು ಎನಿರಬೇಕು ಎಂದು ಪರಿಣತರು, ತಜ್ಞರು ಕೊಟ್ಟಂತಹ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿ ನಂತರ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಎರಾ ದೇಶದವರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ ಆಗ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭಾಷೆ ಇರಬೇಕು ಎನ್ನುತಕ್ಕ ಒಂದು ಯೋಚನೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ನನ್ನ ಸೂಚನೆ ಏನೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಭಾಷಾಸೂತ್ರವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಾದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮಾತ್ರ ಕಡ್ಡಾಯವಾದ ಭಾಷೆಯಾಗಿರಲೇ ಬೇಕು. ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಕಡ್ಡಾಯವಾದ ಭಾಷೆಯಾಗಿರಬೇಕು, ಯಾವುದು ಐಚ್ಛಿಕವಾದ ಭಾಷೆಯಾಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇಂಗ್ಲೀಷಿನ ಸ್ಥಾನ ಎನಿರಬೇಕು. ಮಾತ್ರ ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನ ಎನಿರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿ ಇನ್ನು ಉಳಿದ ಭಾಷೆಗಳ ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಷೆಗಳಾಗಿ ಅವು ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಸ್ಥಾನ ಇರಬೇಕು. ಇವೊತ್ತು ನಾನು ಒತ್ತಿಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ದಕ್ಷಿಣ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಏನು ಮತ್ತು ಹಿಂದಿ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಏನು ಎನ್ನುವ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇವೊತ್ತು ಉಳಿದೆ. ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ದಕ್ಷಿಣ ಇಂಡಿಯಾದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಚರ್ಚೆಯೇ ನಡೆದಿದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಮನ್ವಯಾ ವಾದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಅನುಮಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದಿಯನ್ನು ದಕ್ಷಿಣದವರ ಮೇಲೆ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಹೇರಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಂಪಿಟಿಟಿವ್ ಎಗ್ವಾಮಿನೇಷನ್ ಇ. ಎ. ಎಸ್.

ಮತ್ತು ಐ. ಪಿ. ಎಸ್. ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಯಾವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕು ಎನ್ನು ತಕ್ಕಂಥದ್ದು ಅವರ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿರುವ ಒಂದು ಬೃಹದಾಕಾರವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆ. ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆ ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಅಭಿಷಿಯರ್ ರ್ಯಾಂಗ್‌ಗೇಜ್ ಆಗಿರಬೇಕೆಂದು ಮಾಡುವುದಾದರೆ, ಐ. ಎ. ಎಸ್. ಮತ್ತು ಐ. ಪಿ. ಎಸ್. ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತರವನ್ನು ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಲು ತ್ರಾರೆಯೇ, ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆಯೇ ಅಥವಾ ಎರವರ ಮಾತು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆಯೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾವು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಐ. ಎ. ಎಸ್. ಮತ್ತು ಐ. ಪಿ. ಎಸ್. ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಉತ್ತರವನ್ನು ಬರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಏರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇವೊತ್ತು ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿ ಮಾತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರಭಾಷೆಯಲ್ಲ. ರಾಷ್ಟ್ರದ 14 ಭಾಷೆಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ಸಮಾನವಾದ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಹಿಂದಿ ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಬೇಕು ಎಂದರೆ ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ 14 ಭಾಷೆಗಳಿಗೂ ಸರಿಯಾದಂತಹ ಒಂದು ಸ್ಥಾನಮಾನ ಸಿಕ್ಕಬೇಕು. 14 ಭಾಷೆಗಳನ್ನೂ ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಮಾಡೋಣ. ಐ. ಎ. ಎಸ್. ಮತ್ತು ಐ. ಪಿ. ಎಸ್. ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಯಾವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸಬೇಕು, ಆ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿದಬೇಕೆಂಬ ಸಲಹೆ ಬಂದಾಗ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನಾನು ಸೂಚನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ, ಆ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸೂಚನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಕಂಠಿ.—ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕೂಡ ಅವೇ ಆಗಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಪ್ರಧಾನಿಯವರು ಬಹಳ ಜಾಣತನದಿಂದ ಈ ಭಾಷೆಯ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿ ಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಇಂಗ್ಲೀಷು ಮುಂದುವರಿಯಬಹುದು. ಹಿಂದಿಯೂ ಮುಂದುವರಿಯಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇವೊತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೀಷು ಮತ್ತು ಹಿಂದಿ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳೂ ಮುಂದುವರಿದರೆ ಇದರಿಂದ ಕೂಡ ನಮಗೆ ಧಕ್ಕೆ ಇದೆ. ನಮಗೆ ಇಂಗ್ಲೀಷಿನ ಸ್ಥಾನಮಾನದಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯದೂ ಇದೆ ಕೆಟ್ಟದೂ ಇದೆಯೆಂದು ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲೀಷು ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳೂ ಆರ್ ಇಂಡಿಯಾ ರೆವೆರೆನ್ಸ್ ಇರಬೇಕು ಎಂಬ ಫೋರಣ್ ಬಂದಾಗ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ರಾಷ್ಟ್ರದ 14 ಭಾಷೆಗಳಿಗೂ ಒಂದೇ ವಿಧವಾದ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಇರಬೇಕೆನ್ನುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸತಕ್ಕದ್ದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ. 14 ಭಾಷೆಗಳೂ ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಾಷೆಯಾಗಬೇಕು. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ರಾಷ್ಟ್ರ ಭಾಷೆಯ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ನಿಲಯವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ರಾಷ್ಟ್ರದ 14 ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ದೊರೆಯಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾ ನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಬೇಕು. ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಬಳಸುವಂತಾಗಬೇಕು, ಅಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ನಾನು ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮದ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಆಂಧ್ರದಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಮಾತೃ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಕಾರ್ಲೆಜುಗಳಲ್ಲಿ ಆಯಾ ರಾಜ್ಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮುಂದುವರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾತ್ರ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದೇವೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾ ನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಬೇಕು ಎನ್ನುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅದಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚು ತ್ವರಿತದಿಂದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಮಟ್ಟ ಒಂದು ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಮಟ್ಟ ಕನ್ನಡದ ಧ್ವಜ-ಕೆಳಗೆ ಇಳಿಯುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಆ ರೀತಿ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಮಟ್ಟ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ದೊರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯ ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾ ನಿಲಯದ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಆಕ್ಟ್ಸ್, ಸ್ಟೆನ್ಸ್, ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾರ್ಲೆಜುಗಳು, ಮತ್ತು ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾರ್ಲೆಜುಗಳು ಇವೆ. ಆದರೆ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಅಧೀನದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ.

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ಆರ್ಟ್ ಮತ್ತು ಸೈನ್ಸ್ ಕಾಲೇಜುಗಳು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಅಧಿಕೃತದಲ್ಲಿವೆ. ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಆಫ್ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಇದ್ದಾರೆ. ಅದು ಅವರ ಅಧಿಕೃತದಲ್ಲಿದೆ. ಮೆಡಿಕಲ್, ಎಜುಕೇಷನ್, ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಯಾರು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಲ್ಲಿವೆ? ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಆಫ್ ಕೊಲಿಜಿಯೇಟ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಅವರ ಅಧೀನದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಅಧೀನದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ, ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಆಫ್ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಅವರ ಅಧೀನದಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಮೆಡಿಕಲ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ, ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಯಾರೊಬ್ಬರ ಅಧೀನದಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಸ್ವಯಂ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪು ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೆಡಿಕಲ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೋಸ್ಕರ ಒಬ್ಬರು ಡೈರೆಕ್ಟರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಅವರ ಆಡಳಿತ ವ್ಯಾಪ್ತಿಗೆ ಒಳಪಡಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಮತ್ತು ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಇವುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಆಗಿಂದಾಗ್ಯೇ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳವರು ಅವರ ಒಂದು ಸ್ವಂತ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ಕೆಲವು ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಮತ್ತು ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ತೆರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಆ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಸರ್ಕಾರದವರ ಸಹಾಯವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಮತ್ತು ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಬೋರ್ಡಿನವರ ಸಹಾಯವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಅವರ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ಅಪ್ಪು ನಿಂತು ಆ ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಗಳು ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿವೆ. ಆ ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಆಗತಕ್ಕ ಕ್ಕಂಠ ಖರ್ಚನ್ನು ವಿದಾರ್ಥಿಗಳಿಂದ ಕ್ಯಾಪಿಟೇಷನ್ ಫೀಜು ಎಂದು ವಸೂಲು ಮಾಡಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ವಿದಾರ್ಥಿಯಿಂದ 3 ಸಾವಿರ 5 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಕ್ಯಾಪಿಟೇಷನ್ ಫೀಜನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಆ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಖರ್ಚಿಗೆ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಆ ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಗಳವರು ವಿದಾರ್ಥಿಗಳಿಂದ ಕ್ಯಾಪಿಟೇಷನ್ ಫೀಜನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆಯೇ ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಈ ಒಂದು ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ರದ್ದು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ; ರದ್ದು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಕಾಲೇಜುಗಳವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ಆಗುವ ಖರ್ಚನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರಾಗಲಿ ಅಥವಾ All India Board of Technical Education ರವರಾಗಲಿ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಹಾಗೆ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಹೋದರೆ ಆ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗಬಹುದು. ವೈದ್ಯಕೀಯ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಲು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವಕಾಶವಿರುವಂಥ ಒಂದು ಸಮರ್ಪಕವಾದ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು. ಬಡವನಾಗಲಿ, ಬಲ್ಲಿದವನಾಗಲಿ, ಬುದ್ಧಿವಂತನಾದವನು ಯಾವುದೇ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿರಲಿ ಅವನಿಗೆ ಆ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶವಿರಬೇಕು. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕ್ಯಾಪಿಟೇಷನ್ ಫೀ ರದ್ದು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ, ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಅಥವಾ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ ಒಟ್ಟು ತಗಲತಕ್ಕಂಥ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಗದಷ್ಟು ಸಹಾಯ ಧನವನ್ನು ಕೊಡುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು, ಕ್ಯಾಪಿಟೇಷನ್ ಫೀಯನ್ನು ವಜಾಮಾಡಲು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕ್ಯಾಪಿಟೇಷನ್ ಫೀ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹಳ ಅನೀತಿಯುತವಾದ ಮಾರ್ಗ. ಇಂಥ ಅನೀತಿ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ನೀತಿಯಿಂದ ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ, ಯಾರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆಗಲಿ, ಬಡವನಿಗಾಗಲಿ, ಬಲ್ಲಿದವನಿಗಾಗಲಿ, ಬೇಧಭಾವವೇ ಇಲ್ಲದೆ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಿಗುವಂತೆ ಸಮನಾದ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವ ರೀತಿ ಇರಬೇಕು. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಜೊತೆಗೆ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ Eleventh Standard introduce ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಹೊಸದಾಗಿ ಇಂಟೋಡ್ಯೂಸ್ ಮಾಡಿರುವ ಈ XI Standard ಗೆ ಏನಾಗಿದೆ ಅನ್ನುವುದನ್ನು ನಾನು ಅನೇಕಸಲ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಇದು half man half-monster ಇದ್ದುಹಾಗೆ ಇದೆ ವಿತಕ್ಕಂದರೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ 100 ಕ್ಕೆ 100 ರಷ್ಟು ಸೆಕೆಂಡರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪಾಠ ಹೇಳತಕ್ಕಂಥ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳದು, ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದ್ದು ಇದರ ಅಕಾಡೆಮಿಕ್ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಸಾಕಷ್ಟು ರ್ಯಾಬೋರೇಟರಿ, ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಪಾಠಹೇಳತಕ್ಕಂಥ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಸರಿಹೋಗತಕ್ಕಂಥ ಎರಡು ಎಕ್ಸಿಪ್‌ಮೆಂಟುಗಳು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಇವೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲ. ಅಫಿಲಿಯೇಷನ್ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಜವಾಬ್ದಾರಿ, ಇನ್‌ಸ್ಟೆಕ್ಷನ್ ಮಾಡುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇಲ್ಲ. ಹೈಸ್ಕೂಲು ಡೈರೆಕ್ಟರ್

ಅಫ್ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಷನ್ ಆಡಳಿತದಲ್ಲರತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು. ಇವತ್ತು ಪಿ. ಯು. ಸಿ. ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿದೆ; ಅದಕ್ಕೆ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಇದೆ. ಅಲ್ಲರತಕ್ಕಂಥ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಾಗಲಿ, ಏಕೈಕಮೆಂಟಾಗಲಿ, ಅಧ್ಯಾಪಕರುಗಳು ನೇಮಕವಾಗಲಿ, ರೀತಿ ನೀತಿಯಾಗಲಿ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾಗಿದೆ. ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯದವರು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಅವರ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ತರತಕ್ಕಂಥ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವತ್ತು ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಆ ನಿಯಮಗಳು ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವುದರಿಂದ, ಅಲ್ಲಿ ಒಂದುಮಂಥ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಆಡಳಿತದಲ್ಲರತಕ್ಕಂಥ ಪಿ. ಯು. ಸಿ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇವತ್ತು ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯದವರು ಆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯಾನದ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ, ಪಾಠ ಹೇಳತಕ್ಕಂಥ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಮಟ್ಟವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಬಹುಶಃ XI Standard ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗಬಹುದು ಎಂದು ನಾವು ಇವತ್ತು ಊಹೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಗ ಈ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ XI Standard ನ್ನು ಪಿ.ಯು. ಸಿ.ಗೆ ವಹಿಸಿಬಿಡಿ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲರತಕ್ಕಂಥ XI Standard ನ್ನು ಜೂನಿಯರ್ ಕಾಲೇಜಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆ ಮಾಡಿ, XI Standard ಸ್ನೇ ಬೇರೆ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು : First Grade College ಗೂ ಮತ್ತು High School ಗೂ ಮಧ್ಯೆ ಜೂನಿಯರ್ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಪಿ. ಯು. ಸಿ. ಯನ್ನು ನಡೆಸಿದರೆ ಬಹುಶಃ ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯಾನವಾಗಬಹುದು. XI Standard ನವರು, P. U. C. ಯವರ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಏರು ಪೇರು ಇಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮನಾದ ವಿದ್ಯಾಸೌಲಭ್ಯ ದೊರೆಯತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ಬಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ XI Standard ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೂ, P. U. C. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೂ ಅಂತರವನ್ನು ಇಟ್ಟೇ ಇರುತ್ತೀರಿ, ತಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅನೇಕ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ, ಸರ್ಕಾರಿ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಆಡಳಿತದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಕಾಲೇಜುಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನನಗೆ ಬಹಳ ವ್ಯಸನವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರ ಆಡಳಿತದಲ್ಲರತಕ್ಕಂಥ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಕೂಡ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ. ನಿಮ್ಮ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲರತಕ್ಕಂಥ, ಅನೇಕ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್ ಹೆಡ್ ಕ್ವಾರ್ಟರ್ಸ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಲ್ಲ; ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಫನ್ ಗ್ರೇಡ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ, ಡಿಗ್ರಿ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ, ಅನೇಕ ಕಡೆ ಪಾಠ ಹೇಳಲು ಪ್ರೊಫೆಸರು ಇಲ್ಲ, ರೀಡರ್ ಇಲ್ಲ. ಒಂದೊಂದು ಇಲಾಖೆಯ ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಲೆಕ್ಚರರನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಉನ್ನತವಾದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯಾನ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯಬೇಕಾದರೆ, ಯಾವ ವಿಷಯದಲ್ಲೋ ಆಗಲಿ, ಒಬ್ಬ ರೀಡರ್ ಅಥವಾ ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಒಂದೊಂದು ಇಲಾಖೆಯ ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಅದು ಬಿಟ್ಟು ಕೇವಲ ಒಬ್ಬ ಲೆಕ್ಚರರನ್ನು ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದರೆ, ನಮ್ಮ ಪದವೀಧರರ ಮಟ್ಟ ಬಹಳ ಕೆಳಗೆ ಇಳಿದು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರಿ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಇರುವುದು ನೋಡಿದರೆ ನನಗೆ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹಣದ ಕೊರತೆ ಇಲ್ಲ. ತನ್ನ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ನಡೆಯತಕ್ಕಂಥ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಸ್ವಯಂ ಆಡಳಿತದಲ್ಲರತಕ್ಕಂಥ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯಾನವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಸರ್ಕಾರದ ಒಂದು ಕರ್ತವ್ಯ. ಸರ್ಕಾರಿ ಕಾಲೇಜುಗಳ ಮಟ್ಟ ಈ ರೀತಿ ಇರುವುದರಿಂದ, ಪ್ರೈವೇಟ್ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟಿನಲ್ಲರತಕ್ಕಂಥ ಕೆಲವು ಕಾಲೇಜುಗಳ ವರು ನಿಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಕೈ ತೋರಿಸಿ ಸರ್ಕಾರಿ ಕಾಲೇಜುಗಳೇ ಹಾಗೆಯವಾಗ ನಾವು ಇನ್ನೇನು ಜಾಸ್ತಿ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡ್ ಮೇಂಟೆನ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತೆಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಸರ್ಕಾರಿ ಆಡಳಿತದಲ್ಲರತಕ್ಕಂಥ ಕಾಲೇಜುಗಳ ರ್ಯಾಬರೇಟರಿಗಳ ಮಟ್ಟವನ್ನು, ವಿದ್ಯೆ ಹೇಳಿಕೊಡುವ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಏರಿಸದೆ ಹೋದರೆ ರಿಸರ್ಚ್ ಸುಧಾರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರಿ ಕಾಲೇಜುಗಳ ರಿಸರ್ಚ್‌ಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ದರ್ಜೆಯಲ್ಲಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಿ ಕಾಲೇಜುಗಳ ರಿಸರ್ಚ್, P. U. C ರಿಸರ್ಚ್ ಆಗಲಿ, ಡಿಗ್ರಿ ರಿಸರ್ಚ್ ಆಗಲಿ ಶೇಕಡೆ 15-18-20 ರಷ್ಟು ಮಾತ್ರವಿದೆ. ಅದೇ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಿವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ರಿಸರ್ಚ್ ಬಹಳ ಉತ್ತಮವಾಗಿದೆ. ಕೆಲವು ಪ್ರೈವೇಟ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ 80 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ರಿಸರ್ಚ್ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರಿ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ, ಪ್ರೈವೇಟ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೂ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಏಕೆ ಅನ್ನತಕ್ಕಂಥಾದ್ದನ್ನು ನಾನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದು ನಿಮ್ಮ ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪು. ಅವರೇ ವಿದ್ಯಾವಂತಿಗಳೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಅದನ್ನು, ತಮ್ಮ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಪ್ರೈವೇಟ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗಿಂತ ದಕ್ಷತೆಯಿರಲಾಗಿ, ಪಾಠ ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಾಗಲಿ ಕಡಿಮೆ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿವೆ ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ನಿಮ್ಮ ಸೋಲನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ ನಿಮ್ಮ ಸೋಲನ್ನು ನೀವು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದೆ ಏದಿಯಿಲ್ಲ; ನಿಮ್ಮ ಕಾಲೇಜುಗಳ ದರ್ಜೆ, ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಎಂದು ನೀವು

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದೆ ವಿಧಿ ಇಲ್ಲ; ಅದನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳೇ ತೋರಿಸುತ್ತಿವೆ. ಇವತ್ತು ಬೇರೆ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಬಹಳ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಇದೆ, ಸರ್ಕಾರಿ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಗಳಲ್ಲಿ ಏಕೆಲ್ಲ ಅನ್ನುವುದನ್ನು ಇವತ್ತು ಅಳವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪ್ರೈವೇಟ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕಂಥ ಅಧ್ಯಾಪಕರುಗಳು ನಿಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಿ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಅಧ್ಯಾಪಕರುಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪದವೀಧರರಲ್ಲ. ಅವರೂ ಎಂ. ಎ., ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ. ಇರುತ್ತಾರೆ. ಇವತ್ತು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾ ನಿಲಯಕ್ಕೆ ಇರತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಅಕಾಡೆಮಿಕ್ ಕಂಟ್ರೋಲ್, ಬರೀ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುವ ಹಕ್ಕು ಇದೆ. ಆದರೆ administrative control ನೂರಕ್ಕೆ ನೂರರಷ್ಟು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಇದೆ. ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು, ರ‍್ಯಾಬರೇಟರಿ ಒದಗಿಸಬೇಕು, ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್ಸ್ ಒದಗಿಸಬೇಕು ಅನ್ನುವುದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಕರ್ತವ್ಯ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಕರ್ತವ್ಯವೇನೆಂದರೆ ಇಂಥಂಥ ಲೋಪ ದೋಷಗಳು ಇವೆ, ಅವುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಸರಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸುವುದು, ಅವರು ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ತೋರಿಸಿದಂತೆ, ಸರ್ಕಾರಿ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಲ್ಲಿರತಕ್ಕಂಥ ಲೋಪ ದೋಷಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ತೋರಿಸಿದ ಲೋಪ ದೋಷಗಳನ್ನು ಸರಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಸರ್ಕಾರದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ; ಅವುಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರವು ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ರೋಷವಿದೆ! ಅವುಗಳನ್ನು ಸರಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಹೋದರೆ, ಸಾವಿರಾರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡುತ್ತೀರಿ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನುಮಾರು 50 ಸಹಸ್ರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಅನೇಕ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಕುಳಿತು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ನಲ್ಲಿ ನುಮಾರು 30 ಸಾವಿರ ಮಕ್ಕಳು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬಿ.ಎ. ಇತ್ಯಾದಿ ಡಿಗ್ರಿ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ನುಮಾರು 50 ಸಾವಿರದಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ಪ್ರತಿವರ್ಷದಲ್ಲಿಯೂ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಪಾಸಾಗುವವರು ಎಷ್ಟು ಜನ ಎಂದರೆ ಶೇಕಡಾ ಹತ್ತು ಅಥವಾ ಹದಿನೈದರಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಎಂದರೆ ಶೇಕಡಾ 70-ಅಥವಾ 80 ರಷ್ಟು ಹುಡುಗರು ನಾಪಾಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಕೊರತೆ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ನ್ಯಾಷನಲ್ ರಾಸ್-ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಾವು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ರೋಷವಿದೆಯೋ ಅಥವಾ ಪಾಠಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ರೋಷವಿದೆಯೋ ಅನ್ನುವುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಪರಿಶೀಲನೆಮಾಡಿ ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ, ಈಚೆಗೆ ನಾವು ನೋಡುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಗಳಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗುತ್ತಿರುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಬಹಳ ಕಡಮೆ, ಶೇಕಡಾ 70 ರಿಂದ 80 ರಷ್ಟು ಜನರು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಫೇಲಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಇದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿನ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಾವು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಸರಿಮಾಡದೇ ಹೋದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೃಂದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ನ್ಯಾಷನಲ್ ರಾಸ್ ಆಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ, ಇದನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಲು ತಕ್ಕ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕು.

4-30 P.M.

ಮತ್ತೆ ಪ್ರೈವೇರಿ ಎಜುಕೇಷನ್ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ತಾವು ಈಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಂಪ್ಲರಿ ಪ್ರೈವೇರಿ ಎಜುಕೇಷನ್ ಎಂದು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದೀರಿ, ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಎಲ್ಲ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಿರ್ಬಂಧವಾಗಿ ಕೊಡತಕ್ಕ ಒಂದು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ತಾವು ಹೊತ್ತಿದ್ದೀವೆ ಎಂದು ಫೋಷಣೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ, ಅಂತಹ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ತಾವು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ? ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಎಲ್ಲ ಹಳ್ಳಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ, ಕಡ್ಡಾಯವಾದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಹೇಗೆ ಇದೆ ಎಂದರೆ ಇವೊತ್ತು ನುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ಸಾವಿರ ಸ್ಕೂಲುಗಳಾಗಿರಬಹುದು, ಇವು ಎಷ್ಟು ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಬಿಲ್ಡಿಂಗುಗಳು ಇವೆ? ನುಮಾರು ಎಂಟು, ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಬಿಲ್ಡಿಂಗುಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿರುವ ಮಕ್ಕಳು ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪಡೆಯಬೇಕು ಎಂದರೆ ಅವರನ್ನು ಬಯಲಿನಲ್ಲೇ ಅಥವಾ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲೋ, ಮುರುಕು ಚಾವಡಿಗಳಲ್ಲೋ ಕೂರಿಸಿ ಪಾಠ ಹೇಳಬೇಕು. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಊರುಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಬಂದೇ ಒಂದು ರೂಮಿರುತ್ತೆ. ಅ.ಒಂದು ರೂಮಿನಲ್ಲೇ ನಾಲ್ಕು ಕ್ಲಾಸುಗಳು ನಡೆಯಬೇಕು, ಅಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಒಬ್ಬರೇ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಗಗಳನ್ನೂ ಅ.ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲೇ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅವರು

ಹೇಗೆತಾನೇ ಮಾಡಬೇಕು? ಇದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಯಾರೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದಂತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ, ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯವಿದ್ದಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದು ಸರಿಯಾಗಿದೆಯೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದನ್ನು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಬಹಳ ವ್ಯಸನದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಹೇಗಿದೆ ಎಂದರೆ ಹುಡುಗರನ್ನು ಒಂದೇಕಡೆ ಸೇರಿಸಿ ದನಗಳ-ಹಾಗೂ ಕುರಿಗಳ ದೊಡ್ಡಿಯಂತೆ ಇಲ್ಲಿ ಕೂಡಿ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಈ ರೀತಿಯಾದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಟ್ಟಂತಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿರುವಂತೆ ತಾಯಿಗಳು ಅವರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಕಾಟ ತಡೆಯಲಾರದೆ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆ ಹುಡುಗರೂ ಕೂಡ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹತ್ತಿರವರೆ ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಪುನಃ ವಾಪಸು ಬರುತ್ತಾರೆ, ಇಂತಹ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿರುತ್ತೀರಿ. ಇಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ತರಬೇಕಾದರೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ನೂರು ವರ್ಷಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೋ ಏನೋ ಅದನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇವೊತ್ತು ನಮ್ಮ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿರುವಂತಹ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಎಷ್ಟೋ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಒಳ್ಳೆಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇವೊತ್ತು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಓದಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಅಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿರುವ ಹುಡುಗರು ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕಾದರೆ ಅವರು ಹೇಗೆ ಕಲಿಯಬೇಕು? ಸುತ್ತಿತ್ತರಾದ ಹಿಂದಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನರಿದ್ದಾರೆ? ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಹಿಂದಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಲ್ಲದವರು ಇಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಬೇಸಿಕಾ ಟ್ರೈನಿಂಗು ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಆಕೃಷಣವನ್ನನ್ನು ಕಲಿತ, ಹಾಗೂ ನುರಿತಂಥ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಸಹ ಸ್ವಾರಸ್ಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡುವ ಈಗಿರತಕ್ಕ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕೆಂದು ಟ್ಯುನಿಂಗ್ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಮತ್ತು ಇದನ್ನು ಬಂಧಿತ ಜಾರಿಗೆ ತಂದು ಮುಂದುವರಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದೇನೋ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪಡೆಯುವುದು ಒಂದು ಶಾಪ ಎಂದು ತೋರುತ್ತೆ. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಸ್ವತಃಪಾದ ಸುಭದ್ರವಾದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನೂ ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವರು ಮುಂದೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಸತ್ಪ್ರಜೆಯಾಗಿ ಬಾಳಬೇಕೆಂದು ಇರುವಾಗ ಇಂತಹ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಸರಿಯಾದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡಬೇಕೆನ್ನುವಾಗ ಹಣ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಬೇಕು. ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ನಡೆಸತಕ್ಕಂತಹ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಬೇಕು ಅಂತಹವರು ಒಳ್ಳೆಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡಬಲ್ಲರು. ಏನೋ ನಮ್ಮ ದುರ್ದೈವವೋ ಏನೋ ಈಗ ಈ ರೀತಿಯಾದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಋಷಿಗಳ ಕೈಕೆಳಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಗುರುಕುಲದಲ್ಲಿದ್ದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು, ಅಪ್ರಮುಖಗಳಿದ್ದು ಕೊಂಡು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು, ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಈಗ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಳೆಯ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಂದು ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕೊರೆಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಸರಿಯಾದುದಲ್ಲ, ಇದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವೇ ಅಲ್ಲ. ಇಂತಹ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಪಡೆದು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಮುಂದೆ ಯಾವ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಈ ದೇಶದ ನಾಯಕರಾಗಿ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯ ಎನ್ನುವುದನ್ನೂ ತಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳಿಂದ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಸೆಕ್ಷನ್ ಅದ ನಂತರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಪಾಸುಮಾಡಿಕೊಂಡು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿಯೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪಡೆದು ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ತಾವು ಗಮನಿಸುವುದಾದರೆ ಕೆಲವು ವೇಳೆ ನೂರಕ್ಕೆ 15, ಇಲ್ಲವೇ 20, ಇಲ್ಲವೇ 25 ಇದಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಜನರು ಪಾಸಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ, ಇದರಲ್ಲಿ ದೋಷವೇನಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಾವು ಇನ್ನೂ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಹೊರಟಿಲ್ಲ, ಈ ರೋಷವನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕು. ನೀವು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ನೀತಿ ಸರಿಯಾಗಿದೆಯೇ ಎಂದು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಈ ನಿಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭಾಷೆ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಇಲಾಖೆಯಾಗಿದೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಏಕಮುಕವಾದ ಒಂದು ನೀತಿ ಇರಬೇಕು. ಆದರೆ ಈಗ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವಂತಹ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆದಳಿತದೆ ಒಂದು ಶಿಥಿಲತೆ ಇರುವುದರಿಂದಾಗಿ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಆಗುತ್ತಿದೆ, ಸಹಸ್ರಾರು ಜನ ನಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಿಗಿಮುಖ್ಯಿಯಾದ ನೀತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೇ ಹೋದರೆ ಇವರನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ತರುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳ ಮೇಲೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಬಿಗಿಯಾದ ನೀತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಿಮ್ಮ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ಜಾಯಿಂಟು ಡೈರೆಕ್ಟರುಗಳಿದ್ದಾರೆ ಎಂದರೆ, ಪ್ರೈಮರಿ ಎಜುಕೇಷನ್ನು ಇಲಾಖೆಗೆ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ಒಬ್ಬರು, ಸೆಕೆಂಡರಿ ಎಜುಕೇಷನ್ನಿಗೆ ಒಬ್ಬರು, ಹೈಸ್ಕೂಲು ಶಾಲೆಗಾಗಿ ಒಬ್ಬರು ಮತ್ತು ಇನ್ನಿತರ ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಆಫೀಸರುಗಳು ಎಂದು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಇವರ ಮೇಲೆ ಜಾಯಿಂಟ್ ಡೈರೆಕ್ಟರುಗಳ ಕಂಟ್ರೋಲು ಹೇಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಿಮಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಹೇಗಾದರೂ ಸರಿಯೇ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಭದ್ರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇರಬೇಯಿಲ್ಲದ್ದುಕೊಂಡು ಜನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ರಾಜಕೀಯವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇರಬೇಯಿಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳು ಹೀಗೆ ನಡೆದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಹೇಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಿಗಬಹುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಾವು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಂದು ತರಹದ ಗುಂಪುಗಾರಿಕೆಯ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಒಂದು ತರಹದ ಜಾತೀಯತೆಯ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ತರುವುದು ಸರಿಯಾದುದಲ್ಲ. ಇದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬಹಳ ಹಾನಿಕರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಒಂದು ನೀತಿಯನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಹಾಕಬೇಕು. ಜಾತೀಯತೆ ಹಾಗೂ ಗುಂಪುಗಾರಿಕೆಗಳು ಹೋಗಬೇಕು, ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರಿನವರ ಮೇಲೆ ಹೊಸ ಮೈಸೂರಿನವರನ್ನು ತಂದು ಕೂರಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದವರ ಮೇಲೆ ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರು ಭಾಗದವರನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಎಂದು ಒಂದು ತರಹದ ಬ್ಲೇಷ್ಡರ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ತಂದು ಬೆಳೆಸುವುದರಿಂದ ಇದರ ಪ್ರಭಾವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪಡೆಯುವ ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ರಾಜ್ಯಾಂತಗಳನ್ನು ಸರಕಾರದವರು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ತಪ್ಪಿಸಬೇಕು. ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಳುವುದು, ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜಾತೀಯತೆಯು ತೊಲಗಬೇಕು, ನಿಜ. ಜಾತೀಯತೆಯನ್ನು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಹಿಸಿ ಮಾಡಿದ ಹೊರತು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಮತಾವಾದ ಬೆಳೆಸಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಖಂಡಿತ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾದ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಒಂದು ತರಹದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದುದು ಇಂದು ಕೂಡ ಅದೇ ನೀತಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಾ ಬಂದಿದೆ. ಯಾವುದೋ ಒಬ್ಬರಾಯನ ಕಾಲದ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೇ ಇನ್ನೂ ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕೆಂಬ ಭಾವನೆ ವಿದ್ಯಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಬಾರದು, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸರಿ ಸಮಾನವಾದ ಅವಕಾಶ ಇರಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಸರಿ ಸಮಾನವಾದ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡುವ ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಮುಂದೆ ಬರಬೇಕು ಮತ್ತು ಅಂತಹ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಮುಂದೆ ಬರಲು ಅವಕಾಶವಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಈ ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳಿವೆ, ಅಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೊಡುವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತದೆ. ಸೊಗಸಾಗಿ, ಶಿಸ್ತಿನಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಬಹು ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಪುಣ್ಯ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಕಾರದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಆದರಲ್ಲೂ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸೌಕರ್ಯಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ನಗರಗಳಲ್ಲೇನೋ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗುವ ಮಕ್ಕಳು ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಒಳ್ಳೆಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಅವರೇ ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ನಾಯಕರಾಗಿ ಬರಬಹುದು. ಅಂತಹ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪಡೆಯಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ, ಸಮಾನವಾದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶ ಮಾಡವೇ ಹೋದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎರಡು ತರಹದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡಿದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ, ಒಂದು ಉತ್ತಮವರ್ಗದ ಜನ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾದ ಜನರ ಮೂಲಕ ಮಕ್ಕಳು ಪಡೆಯುವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ, ಇನ್ನೊಂದು ವಿದ್ಯಾ ಹೀನರಾದ ರೈತರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೆಳದರ್ಜೆಯ ಒಂದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡುವಂತೆ ಮಾಡಿದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್, ಮೆಡಿಕಲ್ ಕೋರ್ಸ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕಾದರೆ ಕಾಂಪಿಟೇಷನ್ ಇದೆ. ಜನ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗದಿದ್ದರೆ ಅವರಿಗೆ ಅರ್ಹತೆ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಮೆಡಿಕಲ್ ಪ್ರೋಫೆಷನ್ ಕೇವಲ ಕೆಲವರ ಪಾಲು ಆಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಒಂದು ಜಾತಿಯವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅವಕಾಶ ದೊರೆಯುತ್ತಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಉಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಗ ಶೋಷಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥವರು ಎಲ್ಲಾ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮ ಏನಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದರೆ ಇಂದು ಇಂಥ ಒಂದು ಪದ್ಧತಿ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಒಂದು ಹೊಸ ವರ್ಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಸಾಲಭ್ಯವಿಲ್ಲದ ಇನ್ನೊಂದು ವರ್ಗ ಸಹ ಇದೆ. ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇಂಥಾದ್ದು ನಿರ್ವಹಿಸುವಾಗಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಾನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಷನ್ ಸೊಸೈಟಿ ಇರಬೇಕು. ದೇಶದ ಪ್ರಗತಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪ್ರಗತಿಯಾಗಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯ. ಅಂಥ ಪದ್ಧತಿ ಜಾರಿಗೆ ಬರಬೇಕು. ಅಂದರೆ ದೇಶ ಸುಬಿಕ್ಷವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಮಾಜವಾದದ ತತ್ವ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ರತ್ನಮ್ಮ ಮಾಧವರಾವ್ (ಶಿವಮೊಗ್ಗ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇರತಕ್ಕ ವಿಧ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತಾ ವಿಧ್ಯಾ ಇಲಾಖೆ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ಸಲಹೆ ಮಾಡಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಸರಕಾರದವರು ವಿಧ್ಯಾ ಇಲಾಖೆ ಬೇಡಿಕೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹಣ ಒದಗಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಸರಕಾರವನ್ನು ನಾನು ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತೇನೆ. ಬೆಚ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಿದ ಹಣ ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಸದ್ವಿನಿಯೋಗವಾಗಲ ಎಂದು ಹಾರೈಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಇರತಕ್ಕ ಮಾನ್ಯ ವಿಧ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳವರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಪಾರ ಗೌರವ ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅವರು ಏಳು ಜನ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಡಿಪ್ತಿಕ್ಸ್ ಎಜ್ಯು ಕೇಷನ್ ಅಫೀಸರ್ ಆಗಿ ನೇಮಕ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮೊದಲೇ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಈ ಹುದ್ದೆಗಳು ಸಿಕ್ಕಬಹುದಾಗಿತ್ತು, ಈಗ ಥೈರ್ಯ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆ ಅದರ ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದುದರಿಂದ ಅವರನ್ನು ನಾನು ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಪ್ರೈಮರಿ ಎಜ್ಯುಕೇಷನ್ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗುವಂತೆ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರೈಮರಿ ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಆನ್-ಟ್ರೈನ್ಡ್ ಟೀಚರ್ಸ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಟ್ರೈನ್ಡ್ ಟೀಚರ್ಸ್ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಇದ್ದಾರೆ. ಅದುದರಿಂದ ಟ್ರೈನ್ಡ್ ಟೀಚರ್ಸ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ನನ್ನ ಸಲಹೆ ಇಲ್ಲ.

ಪ್ರೈಮರಿ ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ, ಶೈಲಿ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ; ತಪ್ಪು ಬಹಳ ಇರುತ್ತವೆ. ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಇದ್ದಂಥ ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧ ಕನ್ನಡ, ಸಾಹಿತ್ಯ ನುಂದರ ಶೈಲಿ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ಅದು ರೋಷವಾಗಿದೆ. ಈಗ ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯವಾದಮೇಲೆ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗೆ ತಿರಾಕ್ಷಣವಾಗುವಂತಾಗಬಾರದು. ಪಠ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ ಶುದ್ಧವಾಗಿರಲಿ. ಸಾಹಿತ್ಯ ಸರಳ ನುಂದರ ಶೈಲಿ ಇರುವಂತಾಗಲಿ. ಸರಕಾರದವರು ಇದಕ್ಕೆ ಗಮನಕೊಟ್ಟು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ನೂರಾರು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ತೆರೆದಿದ್ದೀರಿ. ಇದು ಅಭಿನಂದನೀಯವಾದುದು. ಆದರೆ ತೆರೆದ ಆ ಶಾಲೆಗಳು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿದರೆ ವಿಧ್ಯಾಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹೊಸದಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಇಂಥ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಮೂರ ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಗ್ರಾಂಟ್ ಹಾಗೂ ಯಾವ ತರಹದ ಸಹಾಯ ಧನ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹೈಸ್ಕೂಲು ಆರಂಭ ಮಾಡಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಣದ ಅಭಾವದಿಂದ ಬಹಳ ತೊಂದರೆ ಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಒಂದು ಹೈಸ್ಕೂಲೂ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಗಳಕಡೆಯಿಂದ ಬಡವರ ಮಕ್ಕಳು ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಹಣದ ಅಭಾವವಿಲ್ಲದ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಧನ ಸಹಾಯ, ಗ್ರಾಂಟ್ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಕೊಡಲೇಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಹೈಸ್ಕೂಲು ಹಾಗೂ ಕಾಲೇಜು ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮೇಲೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳ ಹತೋಟಿ ಇಲ್ಲ. ಕಲೆ ವ್ಯಾಯಾಮ ಅಭಿರುಚಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯಾಗಬೇಕು. ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಮೇಲೆ ಸಮರ್ಪಕ ಹತೋಟಿ ಇರಬೇಕು. ಎನ್. ಸಿ. ಸಿ. ಶಿಕ್ಷಣ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಇದೆ. ಎನ್. ಸಿ. ಸಿ. ಬೆಳವಣಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಗಬೇಕು. ನ್ಯಾಷನಲ್ ಡಿಸಿಪ್ಲಿನ್ ಸ್ಕೀಂ ಮಾಡಿ ಅದು ಎಲ್ಲಕಡೆ ಜಾರಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಪದವೀಧರ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಪ್ರಮೋಷನ್ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆ ಬಗ್ಗೆ ಅನೇಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಪದವೀಧರ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಡರ್ ಅಂಡ್ ರಿಕ್ಯೂಟ್ ಮೆಂಟ್ ರೂಲ್ಸ್ ಆಗಬೇಕು, ಆಗುತ್ತೆ, ಆಗಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ, ಈಗಲಾದರೂ ಮುಗಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದೆಯೇ? ಪದವೀಧರ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ತಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯ ಜೀವನದ ಬಗ್ಗೆ ಆಶಾವಾದಿಗಳಾಗಬಹುದೇ? ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಬಡ ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರೀಷಿಪ್, ಸ್ಟಾಲರ್‌ಷಿಪ್ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬೆಚ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಹಣ ಒದಗಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಲಹೆಮಾಡಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ಪ್ರೀಷಿಪ್, ಸ್ಟಾಲರ್‌ಷಿಪ್ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ವಾರ್ಷಿಕ ವರಮಾನ 2,400 ರೂ. ವರೆಗೆ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಒಂದು ಮಿತಿ ಇದಕ್ಕೆ ಇದೆ. ವಾರ್ಷಿಕ ವರಮಾನ 2,400 ರೂ. ಮೇಲೆ ಇದ್ದವರಿಗೆ ಈ ಸೌಲಭ್ಯ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ವಾರ್ಷಿಕ ವರಮಾನ 2,400 ರೂಪಾಯಿಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಇದ್ದವರಿಗೆ ಈ ವರಮಾನ ಮಿತಿ ಯಿಂದ ಬಹಳ ಜನರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ. ಕಡಿಮೆ ವೇತನ ಇರತಕ್ಕ ಅನೇಕ ಸರಕಾರಿ ನೌಕರರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಈ ಸೌಲಭ್ಯ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬಡ ನೌಕರರಿಗೆ ಅರೇಳು ಮಕ್ಕಳಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂಥವರು ಮಕ್ಕಳ ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ತೊಂದರೆ ತಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ವರಮಾನ ಮಿತಿಯನ್ನು 3000 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಏರಿಸಬೇಕೆಂದೂ, ಇದನ್ನು ಮಾಡಲೇಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಸಲಹೆ.

(ಶ್ರೀಮತಿ ರತ್ನಮ್ಮ ಮಾಧವರಾವ್)

ಕೇವಲ ಬಿ. ಎಸ್.ಸಿ. ಡಿಗ್ರಿಯನ್ನು ಕಾಲೇಜು ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಟ್ರೇಡಿಂಗ್ ಪ್ರೊಫೆಷನ್ನಿಗೆ ಕೇಡರ್ ಅಂಡ್ ರಿಕ್ಯೂಟ್‌ಮೆಂಟ್ ರೂಲ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಬಿ. ಎಸ್.ಸಿ. ಆನರ್ಸ್ ಡಿಗ್ರಿ ಅದೇ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಟ್ರೇಡಿಂಗ್ ಪ್ರೊಫೆಷನ್ನಿಗೆ ಯಾಕೆ ಸೇರಿಸಿಲ್ಲ? ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು? ಬಿ. ಎಸ್.ಸಿ. ಆನರ್ಸ್ ಇದು ಬಿ. ಎಸ್.ಸಿ. ಗಿಂತ ಬಹು ಪಾಲು ಮೇಲು. ಇದನ್ನು ಸೇರಿಸಲೇಬೇಕು ಎಂದು ನನ್ನ ಪಲಕ. ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಮೈಸೂರು, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಕೈಟಿಟ್ಟು ಆನರ್ಸ್ ಶೋರ್ಸ್‌ನ್ನು ಮುಂದಿನ ಅಕಡೆಮಿಕ್ ಇಯರಿನಲ್ಲಿ ಶುರು ಮಾಡುವವರು ಇದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಭಾಗೀರತಮ್ಮನವರು ಬಜೆಟ್‌ಮೇಲೆ ಭಾಷಣ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಎಜ್ಯುಕೇಷನ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಇದು ಒಂದು ಸ್ವಪ್ನಾವಸ್ಥೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸ್ವಪ್ನಾವಸ್ಥೆ ಆಗಿರುವುದನ್ನು ಹೋಗಿ ರಾಡಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮಹಿಳೆಯರ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವಾಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಅಪಾರ ಗೌರವ ಇದೆ. ಎಜ್ಯುಕೇಷನ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರು ಮೆಂಬರ್ಸ್ ಆಗಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಈ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಒಳ್ಳೆ ಹೆಸರು ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ವಿನಂತಿಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಬೋರ್ಡುಗಳು ಕಮರ್ಷಿಯಲ್ ಬೋರ್ಡ್ಸ್ ಇತ್ಯಾದಿ ಇವೆ. ಎಲ್ಲಕಡೆ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಕೆಲವು ಕಡೆ 6-7 ಜನರು ಮೆಂಬರ್ ಆಗುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ಕಡೆಗೆ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಹಿಂದೀ ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಹಿಂದೀ ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಧೃಢವಾದ ನಿಲುವನ್ನು ತಾಳಬೇಕು. ತಮ್ಮ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಿಬ್ಬಂದಿವರ್ಗ ಇದೆ. ಆದರೂ ಕೂಡ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಬಹಳ ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಫೈರ್ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಬ್ಯೂಟ್ ಬಹಳ ನಿಧಾನವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಫೈರ್ ಒಂದು ಇಲಾಖೆಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಇಲಾಖೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಬಹಳ ದಿನ ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ. ತಾವೇನೋ ಫೈರ್ ಮೇಲೆ ತಕ್ಷಣ ಬರೆಯುತ್ತೀರಿ. ಆದರೆ ಅದು ಒಡಾಡುವುದಕ್ಕೆ ತಡವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಇಲಾಖೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಚುರುಕಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ ತಕ್ಷಣ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಫೈರ್ ಹೋಗುವಂತೆ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಹೈಸ್ಕೂಲು ಟೀಚರ್ಸ್‌ಗಳು ತಮಗೆ ಮನವಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. 20 ವರ್ಷ ಸರ್ವಿಸ್ ಆದವರ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗಿಂತ ಜೂನಿಯರ್ಸ್ ಆದವರನ್ನು ತಂದು ಅವರಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ಮನವಿಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಂಥವರಿಗೆ ನ್ಯಾಯ ದೊರಕಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಕೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಯಾವ ರೀತಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಹುದು? ಆದುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ನ್ಯಾಯ ದೊರಕಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಸಂಗೀತದ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಂಗೀತ ವಿಭಾಗ ಒಂದು ಭಾಗ ಅಂತ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಇದರಲ್ಲಿ ಪರಿಣತರು ಇದ್ದಾರೆ. ಇಂಗ್ಲೀಷು ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲ್, ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಅಂತ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಈ ಸಂಗೀತ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೂ ರೀಡರ್, ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಅಂತ ಯಾಕೆ ಮಾಡಬಾರದು? ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಬೇಡಿ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಸಂಗೀತ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಏನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ? ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕನ್ನಡ ಸುಲಭವಾಗಿ ಕಲಿಯಬಹುದು. ಆದರೆ ಸಂಗೀತ ಕಲೆಯು ವುದು ಕಷ್ಟ. ಸಂಗೀತದಿಂದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾದಾನ ಕೊಡಬಹುದು. ಆದುದರಿಂದ ಸಂಗೀತ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಅದನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಒಂದು ವಿಷಯ ಹೇಳಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಕಾಲೇಜಿಗಾಗಿ ಶೇಖರಣೆ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ಹಣ 2 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಸರಕಾರದಲ್ಲಿದೆ. ಆದರೂ ಕೂಡ ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜು ಇನ್ನೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ತಾಂತ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮೈಸಿಂಗ್ ಮೆಟಲರ್ಜಿ ಕೆಮಿಕಲ್ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಈ ಕೋರ್ಸ್‌ಗಳನ್ನಾದರೂ ಶಿವಮೊಗ್ಗಿಯಲ್ಲಿ ತೆರೆಯಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ನನಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಬಿ. ಬೈರಪ್ಪಾಜಿ (ತುರುವೇಕೆರೆ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಬ್ಬರತಕ್ಕ 28ನೆಯ ಡಿಪ್ಯಾಂಡೇನಿವೆ ಇದಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು 25 ಕೋಟಿ ಚಿಲ್ಲರೆ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಈ ದಿವಸ ನಾವು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮೇಲೆ ಬರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಸದಸ್ಯರುಗಳೆಲ್ಲಾ ಒಪ್ಪಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಮನವಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹವಾಗಿದ್ದರೂ ಇನ್ನು ಕೆಲವು ನ್ಯೂನಾತಿರಕ್ತಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ಅಂಥ ನ್ಯೂನಾತಿರಕ್ತಗಳೇನೆಂಬುದನ್ನು ನಾನೀಗ ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಡಿಮ್ಯಾಂಡಿನಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿರತಕ್ಕ ಹಣದಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಬಹಳ ಹಣವನ್ನು ಬರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅದು ಎಷ್ಟಾಗುತ್ತದೆಂದರೆ : 12 ಕೋಟಿ 33 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಆ ಹಣವೆಲ್ಲಾ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಇದಕ್ಕೆ ಬರ್ಚಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ; ಇದರಲ್ಲಿ ಬಹು ಭಾಗ ವೈರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ನಾವು ಈ ಬಾಬಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಬರ್ಚುಮಾಡುತ್ತೇವೋ ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರತಿಫಲ ನಮ್ಮ ಜನರಿಗೆ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ದಿವಸ ಸರ್ಕಾರದವರೇನೋ ಒತ್ತಾಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ದೇಶಾಂತರವೂ ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ 6 ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ಎಲ್ಲಾ ಹುಡುಗರನ್ನೂ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಸರ್ಕಾರವೇನೋ ಒಂದು ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಹುಡುಗರ ಪೋಷಕರಾಗಲೀ ಅಥವಾ ತಂದೆತಾಯಿಗಳಾಗಲೀ ಇವರನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಪರಿಣಾಮವಾಗುವುದೆಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಆದೇಶವನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಸರ್ಕಾರ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಈಗ ಸರ್ಕಾರ ಎನೊಂದು ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದೆಯೋ ಅದು ಒಂದು ಆಜ್ಞೆಯಾಗೇ ಉಳಿದಿದೆ, ಇದು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಕಾರ್ಯಾಗತವಾಗಿಲ್ಲ. ಒತ್ತಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ, ಹೀಗಾಗಿ ನಾವು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಬರ್ಚುಮಾಡತಕ್ಕ ಹಣದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಭಾಗವಾದರೂ ವೈರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ಸ್ವಾಮಿ, ಇಲ್ಲಿಗೆ 5-10 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಏನೊಂದು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಲಾಗಿದ್ದಿತೋ ಆ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳಿಗೂ ಇಂದು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳಿಗೂ ಏನು ಅಂತರವಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರೇನೋ ಹೆಚ್ಚು ಪಾಠಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಮಂಜೂರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇವುಗಳ ಒಂದು ಆದಳೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಈ ಶಾಲೆಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತ ಇವೆಯೇ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುತವಾದ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಒಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಒಂದು ರೇಂಜ್ ಅಂತ ಮಾಡಿದ್ದರು, ಅದಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಶಾಲಾ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಸುಮಾರು 20 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ 50 ಶಾಲೆಗಳಿದ್ದವೋ ಅಲ್ಲಿ ಈ ದಿವಸ 200 ಶಾಲೆಗಳಿವೆ. ಹೀಗೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕರಷ್ಟು ಶಾಲೆಗಳನ್ನೇನೋ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಹಾಗೆ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೇಮಕ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಾರ್ಯೋನ್ಮುಖರಾಗಿ ದಕ್ಷತೆಯುತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಲ್ಲ, ಬರೀ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವುದರಲ್ಲೇ ಇವರು ಆಸಕ್ತರಾಗಿದ್ದು, ಅವುಗಳೊಂದು ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಂತೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳೆಲ್ಲ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಪಾಠಪ್ರವಚನಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ, ಬಾಲಕರು ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿ ನೇರವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ವರದಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸತಕ್ಕ ಬಗ್ಗೆ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಆರೋಪನೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನೀಗ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಒಂದು ಸೂಚನೆ ಏನೆಂದರೆ, ಇಲ್ಲಿಯತನಕ ಸರ್ಕಾರದವರೇನು ಒಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಒಂದು ರೇಂಜನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೋ ಅದನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿ ಒಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಎರಡು ರೇಂಜುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಇಬ್ಬರು ದಕ್ಷರಾದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೆ ಆಗ ಇವು ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಶಾಲೆಗೂ ಭೇಟಿಕೊಟ್ಟು ತನಿಖೆ ನಡೆಸಿ ಎಲ್ಲಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿಗಾ ಇಟ್ಟು ಆಗ ಅನುಕೂಲವಾಗಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೂ ಎರಡೆರಡು ರೇಂಜುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಈ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಾಗಿರತಕ್ಕವರಲ್ಲಿ — ಕೆಲವರು ಆಳಲೇಕಾಯಿ ಪಂಡಿತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ, ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ನಾಟಕಗಳನ್ನು ಕಲಿಸತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾಪಾರಂಗತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಫುಟ್ ಬಾಲ್ ಗಳಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಜ್ಯವನ್ನು ತಂದಿಡುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಈ ಇರಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಸಕಲ ವಿದ್ಯಾಪಾರಂಗತರೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಗಮನಕ್ಕೆ ಈ ವಿಚಾರ ಬಂದಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನು ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಮನವಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಇಷ್ಟೆ ; ಈ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಬಹು ಮಂದಿ ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೂ ಒಂದೇ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಗ್ರಾಮಗಳು ಅವರ ಸ್ವಂತ ಊರುಗಳಿದ್ದಂತಾಗಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಈ ಒಂದು ಕೆಟ್ಟ ಅಭ್ಯಾಸ ಬಂದುಹೋಗಿದೆ.....

ಶ್ರೀ ಎನ್. ಆರ್. ಕಂಠಿ.—ಈಗ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಏನು ಅಂಥ ಪಂಡಿತರು ಬಹಳ ಜನ ಇದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳಿದರೋ ಅವರಿಗೇ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಇನ್‌ಫ್ಲೂಯೆನ್ಸ್ ಇರುವುದು.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಬೈರಪ್ಪಾಜಿ.—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ವಿದ್ಯಾ ಇರಾಪೆಯಾದರೂ ಬಹಳ ಪವಿತ್ರವಾದ ಇರಾಪೆ. ನಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯನ್ನು ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗ ತಕ್ಕಂಥ ಇರಾಪೆ. ಇಂದಿನ ಮಕ್ಕಳೇ ಮುಂದಿನ ದೇಶದ ಸತ್ಯಜಿಗಳು, ಹಾಗೂ ನಾಡಿನ ರೂಪ ರೇಖೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸತಕ್ಕಂಥವರು, ಇಂಥ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಿದ್ದಿ ರೂಪಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ಜವಿತ್ರವಾದ ಕಾರ್ಯ. ಆದುದರಿಂದ ಇಂಥ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗತಕ್ಕ ಜನರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಹವ್ಯಾಸಗಳೂ ಇರಬಾರದು. ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಂಥ ಕೆಟ್ಟಚಾಳಿಯಲ್ಲದಂಥ ಜನರನ್ನು ಆರಿಸಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ವೃತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ವರ್ಗ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಉತ್ತಮ ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಎವಿಯೋಗಿಸಬೇಕೇ ಹೊರತು ಅವರು ಸಮಾಜಭಾತಕ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಬಳಸದಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಇತ್ತಕಡೆಗೆ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನ ವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಈ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ತೊಡಕಿದೆ. ಈ ದಿವಸ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಒಂದರಿಂದ ನಾಲ್ಕುನೇ ಸ್ಕೂಲ್‌ಗಳ ತರಗತಿಗಳಿವೆಯೋ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಸಿಂಗರ್ ಟೀಚರು ಶಾಲೆಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಈಗ ಒತ್ತಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾರಿಗೆ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರ ಸಂಖ್ಯೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ಆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ರಿಗೆ ಬರೀ ಆ ಹುಡುಗರನ್ನು ಕಾಯತಕ್ಕ ಕೆಲಸವಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪಾಠ ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಲೆಕ್ಕಗಳನ್ನು ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಗದಲವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕಾದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿದ್ದಲ್ಲಿ ಏನು ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬರಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ. ಈ ದಿವಸ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಸಿಂಗರ್ ಟೀಚರ್ ಶಾಲೆಗಳಿವೆಯೋ ಅವು ಗಳನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಇಬ್ಬರು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಶಾಲೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಇದರಿಂದ ಉತ್ತಮ ಫಲಿತಾಂಶ ದೊರೆಯುತ್ತೆ, ಅದರ ಈ ಹಿಂದೆ ಜನಜನಿತವಾಗಿದ್ದ ಒಂದು ವಿಚಾರ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರಬಹುದು — ಈ ಪಾಠಶಾಲೆ ಗಳಿಗೆ, ಅಂದರೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಏಕಾಸಿ, ಹಾರೆ, ಗುಡ್ಡಲಿಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಒದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸರ್ಕಾರದ ಬೇಸಿಕ್ ಸ್ಕೂಲ್ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಲ್ಲೂ ಇತ್ತು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡತಕ್ಕ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹಣವನ್ನು ಈ ರೀತಿ ದುರುಪಯೋಗ ಮಾಡುವುದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯವಲ್ಲ. ಈ ಒಂದು ಹಣವನ್ನು ತಾವು ಏನು ಬರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ, ಇದು ಏನಿದೆ ಎಲ್ಲಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡಿ ಈ ಬಗ್ಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರ ತಕ್ಕ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಮಾರಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡಿಸುವುದಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಸೂಕ್ತವಾದ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಲಿ ಇಲ್ಲ. ಆ ಸಾಮಾನಿನ ಉಪಯೋಗ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆಗುವುದಾದರೆ ಅದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

5-00 P.M.

ಇನ್ನು ಸೆಕೆಂಡರಿ ಎಜ್ಯುಕೇಷನ್ ವಿಷಯ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ 3-4 ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳು ಇದ್ದುವು. ಇದು ಸುಮಾರು 10 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಈಗ 80 ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿವೆ. 4-5 ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳು ಇದ್ದಂತಹ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಡಿ.ಇ.ಒ. ಅನ್ನು ಆಗಿನ ಸರ್ಕಾರ ನೇಮಿಸಿತ್ತು. ಎಜ್ಯುಕೇಷನ್ ಡಿವಿಜನ್ ಅಂತ ಹೇಳಿ ತುಮಕೂರು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಈಗ 80 ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿವೆ, ತತ್‌ಸಮವಾಗಿ 150-160 ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿವೆ ಮತ್ತು ಒಂದಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕುಪ್ಪು ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಇಷ್ಟೇರಾ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ಒಬ್ಬ ಡಿ.ಇ.ಒ. ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ? ಎಷ್ಟು ದಕ್ಷತೆ ಮತ್ತು ಸಮರ್ಪಕವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಜಿಲ್ಲೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ? ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಏಕೆ ಇನ್ನೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹೇಳಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಒಂದು ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹಾಗೂ ಸರ್ಕಾರದ ದಕ್ಷತೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕುಂಠಿತವಾಗು ತ್ತದೆ, ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಂತಹ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳು ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ—ಎಜ್ಯುಕೇಷನ್ ಡಿವಿಜನ್‌ಗಳನ್ನು

ತಾವು ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಎರಡರಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಒಬ್ಬಡಿ.ಇ.ಒ.ಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಇಬ್ಬರು ಡಿ. ಇ. ಒ. ಗಳನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಬರ್ಚಾರದೂ ಕೂಡ ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲ—ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಉತ್ತಮ ವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರಲ್ಲಿ ಮನಃ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ.

ಕಾರ್ಲೇಜು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಮ್ಮ ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದ ನಾಯಕರು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕಾದರೂ ಕೂಡ ಈ ದಿವಸ ನಾವು ಕನ್ನಡವೇ ಬಾರದಂತಹ ಒಬ್ಬ ಮೈಸೂ-ಚಾನ್ಸಲರ್ ಅನ್ನು ನಮ್ಮ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಇದು ಬಹಳ ದುರದೃಷ್ಟಕರವಾದ ವಿಚಾರ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರತಕ್ಕ ಜನ, ಆ ಒಂದು ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಜನ ಅನೇಕರು ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ತಾವು ಬೇರೆ ಕಡೆಯಿಂದ ಕನ್ನಡ ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೇ ಇರತಕ್ಕವರನ್ನು ತಂದು ನೇಮಕ ಮಾಡಿರುವುದು ಸರ್ಕಾರ ಅನುಸರಿಸಿದಂತಹ ಮಾರ್ಗ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗವಲ್ಲ ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ತಾವು ಏನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವನ್ನು ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ ಆ ಹಣ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸದ್ವಿನಿಯೋಗ ವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ತನ್ಮೂಲಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಸರ್ಕಾರ ನೆರವು ನೀಡಬೇಕು ಹಾಗೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಒಂದು ಮಟ್ಟ ಇಳಿಯದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟ ಇಳಿಯುತ್ತಾ ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಕೂಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟ ಇಳಿಯುತ್ತಾ ಇದೆ ಎನ್ನುವುದು ಜನತೆಗೆ ಭಾಸವಾಗಬಾರದು, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟ ಏರಿನುವುದಕ್ಕೆ ತಾವು ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಬರಾಗಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಈ ಮೂಲಕ ನೂಚನೆ ಮಾಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಎರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಕ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಜಿ. ಸಿ. ಭಾಗೀರಥಮ್ಮ (ತುಮಕೂರು).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇರುವ ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತಾ 1965-66 ನೇ ಸಾಲಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಒದಗಿಸಿರುವ ಹಣ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿರುತ್ತದೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರ ತಮ್ಮ ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಇಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮೊದಲನ ಹಂತ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ. ಇದರ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಕಡೆಗೆ ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಶಾಲೆಗಳ ಕಟ್ಟಡಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಡಗಳು ಇಲ್ಲದೇ ಅನೇಕ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಈಗ ಇರತಕ್ಕಂತಹ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಠೇವರಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇರತಕ್ಕ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಡ ಇಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಡಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಸ್ಕಾಲಿ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಹಿಳಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಬೇಕು, ಮತ್ತು ಆ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತ, ಸಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಆರಿತು ಮತ್ತು ಶಾಂತಿಯಿಂದ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಸತಕ್ಕ ಶಕ್ತಿ—ಮಹಿಳೆಯರಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಇಷ್ಟೇ ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಮನೆಯ ವಸತಿ ಸೌಕರ್ಯ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಟೀಚರ್ ಕ್ವಾರ್ಟರ್ಸ್‌ನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡುವ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಯಾರು ಬೇಕಾದರೂ ಹೋಗಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಪ್ಪ.—ಸೈಕಲ್ ಅಲೋಯನ್ಸ್ ಕೊಟ್ಟರೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೇ ?

ಶ್ರೀಮತಿ ಜಿ. ಸಿ. ಭಾಗೀರಥಮ್ಮ.—ತಮ್ಮ ಸಲಹೆ ಆ ರೀತಿ ಇದ್ದರೆ ಅದು ಆದರೂ ಆಗಬಹುದು. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಸಂಬಳವನ್ನು ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ಇಲ್ಲದಂತೆ ನಿಗದಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

(ಶ್ರೀಮತಿ ಜಿ. ಸಿ. ಭಾಗೀರತಮ್ಮ)

ಇನ್ನು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಉಪಹಾರದ ವಿಷಯ. ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಈ ಉಪಹಾರವನ್ನು ಮಾಡುವ ಏರ್ಪಾಡೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಪಾಠ ಪ್ರವಚನಗಳ ಕಡೆಗೆ ಅವರು ಗಮನ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರೇನೋ ರವೆ, ಹಿಟ್ಟು ತುಪ್ಪ ಒದಗಿಸಿದರೆ ಆಯಿತು, ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಉಪಹಾರ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಧೆ, ಎಣ್ಣೆ ಮೊದಲಾದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಈ ಉಪಹಾರದ ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದು ಸದುಪಯೋಗವಾದಂತಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಈ ಕಡೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್‌ನ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಕಳೆದ ವರ್ಷಕ್ಕಿಂತಲೂ ಈ ವರ್ಷ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮುಂಚಾಗರೂಕತೆಯ ಕ್ರಮ ಕೈಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಈ ವೇತನ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೊರೆತಿದೆ. ಆದರೆ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಶಿಪ್‌ನ್ನು ಹಂಚುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಅನ್ಯಾಯ ನಡೆದಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಕಮಿಟಿ ಸದಸ್ಯರಿಂದ ಅದ್ದಲ್ಲ. ಪಾರ್ಷ್ವ ಕಂ ಪ್ರೊಗ್ರೆಸ್ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಹಸೀಲ್ದಾರರು ಕೊಡತಕ್ಕ ಇನ್‌ಕಂ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೊಡದೆ ತಪ್ಪಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಅವರು ಇನ್‌ಕಂ ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ಸರಿಯಾದ ಆಧಾರಗಳ ಮೇಲೆ ಇನ್‌ಕಂ ಸರ್ವಿಫಿಕೇಟ್ ಕೊಡಬೇಕು. ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಸಮಿತಿಯ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ ನೋಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬರೀ ಅದಾಯದಮೇಲೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನ ವನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಮಾಡುವುದರಿಂದ ಇನ್‌ಕಂ ಸರ್ವಿಫಿಕೇಟ್ ತಾಸೀಲ್ದಾರರಿಂದ ಸರಿಯಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಒದಗುವಂತೆ ಸರಕಾರ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕೆಲವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪೋಷಕರಿಗೆ 3 ರಾರಿ, ಮತ್ತು 50 ಎಕರೆ ಗಡ್ಡೆಯಿದ್ದರೂ ಅವರ ವರಮಾನ ಕೇವಲ 300 ರೂಪಾಯಿ ಎಂದು ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಅದುದರಿಂದ ವರಮಾನವೇನೆಂದು ಎಂದು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿ ಸರ್ವಿಫಿಕೇಟ್ ಕೊಡಬೇಕು. ಸಮಿತಿಯವರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ವರಮಾನ ನೋಡಿ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಲೋಪಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಯಾರು ಬಡವರೋ ಯಾರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನಾನುಕೂಲವಿದೆಯೋ ಅಂಥವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೇತನ ದೊರಕುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡುಮಾಡಬೇಕು. ಪೊಲೀಸರ ಸರ್ಕಾರ್ಸ್‌ಗೆ ಬೇರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಪರಿಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 50 ನಂಬರ್ ಬಂದರೆ ಮಾತ್ರ ಕೊಡುತ್ತೀರಿ. 50 ನಂಬರು ಬರಲಿ ಅಥವಾ ಬಾರದಿದ್ದರೂ ಪಾಸು ಮಾಡಿದರೆ ಸಾಕು ಎಂದು ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡಿ ಪಾಸದವರಿಗೂ ಕೊಡಬೇಕು.

ಇನ್ನು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದೆರಡು ಮಾತು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ, ಫೈನರ್ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಗಿಯುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಕೆಲವು ಪುಸ್ತಕಗಳು ಅಚ್ಚಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸರಕಾರದ ಮುದ್ರಣಾಲಯವಿದೆ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಮುದ್ರಣಾಲಯಗಳಿವೆ, ಇಷ್ಟಿದ್ದರೂ ಸಹ ನಿಧಾನವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೆ ಉಚಿತವಾಗಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಏರ್ಪಾಡು ಬೇರೆ ಇದೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಒಂದು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಡಿಸೆಂಬರು ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಆಫೀಸು ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅದನ್ನೇಕೆ ಹಂಚಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಹೇಗೆ ಹಂಚಬೇಕೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಸರಕಾರದಿಂದ ಆದೇಶ ಬಂದಿಲ್ಲ ಎಂದುಹೇಳಿದರು. ಅದುದರಿಂದ ತರಗತಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಒಂದು ತಿಂಗಳೊಳಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹಂಚುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆದೇಶ ನೀಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಈ ಯೋಜನೆ ಸಫಲವಾಗುತ್ತದೆ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕೈಬಿಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಮಟ್ಟ ಬಹಳ ಕೆಳದರ್ಜೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಮತ್ತು ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಲ್. ಸಿ. ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಫಲಿತಾಂಶಗಳೇ ಸಾಕ್ಷಿ. ಕಾರಣವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಸರಕಾರ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಪ್ರೈವೇಟ್ ಟ್ಯೂಷನ್ ಕಡೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 6 ಗಂಟೆಯಿಂದ 10 ಗಂಟೆಯ ವರೆಗೆ ಸಂಜೆ 6 ರಿಂದ ರಾತ್ರಿ 10 ರ ವರೆಗೆ ತಮ್ಮ ಟ್ಯೂಷನ್ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಶಾಲೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಶ್ರದ್ಧೆ ಇಲ್ಲದ ಪಾಠ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳದಿರುವುದರಿಂದ ಪರೀಕ್ಷಾ ಫಲಿತಾಂಶ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಾರದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಕೊಡುವ ಸಂಬಳ ಕಡಮೆಯೆಂದು ಹೆಚ್ಚು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಎಂದು ಸರಕಾರದವರು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಯೋಚನೆಮಾಡಿ ತಕ್ಕ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ 2 ವಿಭಾಗ ಮಾಡಿ ಶಾಲೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸ್ಯಾಂಡರ್ಡಿನಲ್ಲೂ ಎ. ಸಿಂದ ಎ. ವರೆಗೆ ಸೆಕ್ಷನ್ನುಗಳಿವೆ. ಇಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರಿರುವಾಗ ಕಟ್ಟಡ ಕೂಡ ಸಾಕಷ್ಟಿರುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಕೂಡ ಕಡಮೆ ಇದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಹೈಸ್ಕೂಲನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ತೆರೆಯಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಹೈಸ್ಕೂಲು ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಿರುವುದರಿಂದ ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಹಾಸ್ಟೆಲನ್ನು ತೆರೆಯಬೇಕು. ಬಿ. ಕಾಂ ಮತ್ತು ಎಂ. ಕಾಂ ಓದುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಿಂದ ಬಹು ಮಂದಿ ಬೆಂಗಳೂರು ಮತ್ತು ಮೈಸೂರುಗಳಿಗೆ ಬರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದೆ ಕ್ಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಿ. ಕಾಂ ಕಾಲೇಜನ್ನು ತೆರೆಯಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಬಿ. ಇ. ಕಾಲೇಜಿನ ಬಗ್ಗೆ ನಾನೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕಳಿಸಿದ್ದು ಈದಿನ ಹರ್ಡೆಗೆ ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು, ಅದರ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇದುವರೆಗೆ ನಮ್ಮ ಬಿ. ಇ. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಯಾವ ನೆರವೂ ದೊರೆತಿಲ್ಲ. ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ತೆರೆದಿರುವ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಬಿ. ಇ. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ತಾಲ್ಲೂಕು ಮಂಡಲ ಮತ್ತು ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿ ಯವರು ನಿರ್ಣಯಮಾಡಿ ಸಹಾಯಧನ ಕೊಡಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸರಕಾರ ಮಂಜೂರಾತಿ ನೀಡಿದೆ. ನಮ್ಮ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ತಾಲ್ಲೂಕು ಮಂಡಲ ಮತ್ತು ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿ ನಿರ್ಣಯಮಾಡಿ ಸಹಾಯಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ದ್ದರೂ ಕೂಡ ಸರಕಾರ ಇನ್ನೂ ಮಂಜೂರಾತಿ ನೀಡಿಲ್ಲ. ಮಂಜೂರಾತಿ ನೀಡಲು ಹಿಂದುಮುಂದೆ ನೋಡುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಅದನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕು.

ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಫಸ್ಟ್ ಮತ್ತು ಸೆಕೆಂಡ್ ಕ್ಲಾಸುಗಳಲ್ಲಿ ಎಂ.ಎ. ಪಾಸು ಮಾಡಿದವರನ್ನು ಲೆಕ್ಚರರುಗಳಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅದರ ಎಂ.ಎಸ್.ಸಿ. 1st and 2nd class pass ಅದವರನ್ನು ಡೆವಾನಸ್ವೇಷರಾಗಿ ಮಾಡಿ 150 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ಎಂ.ಎ. ಅದವರಿಗೆ 230 ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇಕೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕು.

ಶಾರಾ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಕೋರ್ಡ್ಸ್ ಮ್ಯಾಟರಿಗೆ ಒಂದೊಂದಕ್ಕೆ 2 ರೂಪಾಯಿ ಮಾತ್ರ ಬರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹಿಂದೆ ನಿಗದಿಮಾಡಿದ್ದರು, ಈಗ 2 ರೂಪಾಯಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡಿದರೆ ಪೆಪರ್ ಮೆಂಟ್ ಸಹ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಅದುದರಿಂದ 7 ರೂಪಾಯಿ ಅದರೂ ಕೊಡುವಂತೆ ನಿಯಮ ವನ್ನು ತಿದ್ದಿ ಪಡಿಸಬೇಕು.

ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಓದುವ ಪುಸ್ತಕ ಸರಳವಾಗಿರಬೇಕು. ನಾನು ಒಂದು ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಯ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ನೋಡಿದೆ, ಅವರಲ್ಲಿರುವ ಕೆಲವು ಪದಗಳು ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರಿನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಜಳಕ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹತ್ತಾರೆ ಎಂದಿದೆ. ಅದು ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಮಹಡಿ ಹತ್ತುವುದೇ ಅಥವಾ ಬೆಂಕಿ ಹತ್ತುವುದೇ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ, ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರದೆ ಸರಳ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿರಬೇಕು. ಬ್ರಾಕೆಟ್‌ನಲ್ಲ ದರೂ ಸರಿಯಾದ ಪದ ಹಾಕಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಕಂಠಿ.—ನೀವು ಅದನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಬ್ರಾಕೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಹಾಕುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಜಿ. ಸಿ. ಭಾಗೀರತಮ್ಮ.—ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಳೆಂಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿದ್ದರೆ 70-80 ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳಿ ಹಣ ಗಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಇದರ ಕಡೆ ಗಮನಕೊಡಬೇಕು.

ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳು ಘಳಿಗೆಗೊಂದು ಮತ್ತು ಘಂಟೆಗೊಂದು ಹೇಳಿಕೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೀಗೆ ಜನ ಆಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಒಂದು ಸಲ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಸರಕಾರ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಂದು ಹೇಳುವುದು, ಇನ್ನೊಂದು ಸಲ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆ ಖಾಸಗಿಯವರಿಗೆ ವಹಿಸಿತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಒಂದು ನಿಗದಿಯಾದ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಹೇಳಿ.....

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಕಂಠಿ.—ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿದ್ದರೆ ಅದು ನನ್ನ ತಪ್ಪಲ್ಲ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಜಿ. ಸಿ. ಭಾಗೀರತಮ್ಮ.—ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರು ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಏನಂತಿಮಾಡಿ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಕೆ. ಎಸ್. ನಾಗರತ್ನಮ್ಮ (ಗುಂಡ್ಲುಪೇಟೆ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಡಿಮ್ಯಾಂಡಿಗೆ 25 ಕೋಟಿ ಹಿಲ್ಟರಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬೇಡಿಕೆಯೇನಿದೆ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿ ನಾಲ್ಕು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾ

(ಶ್ರೀಮತಿ ಕೆ. ಎಸ್. ನಾಗರತ್ನಮ್ಮ)

ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ಹಣವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ವಿನಿಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ನಂಬಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚನೆಮಾಡಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಮ್ಮ ಮೂಲಕ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. 'ಮಿಸೇನಿಯನ್ ಗ್ರಾಂಟ್ ಟು ಅರ್ಫನೇಜಸ್' ಎನ್ನುವ ಹೆಡ್ಲಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಒದಗಿಸಿರುವ ಹಣ 2 ಲಕ್ಷ 72 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಒಂದು ಲಕ್ಷ 32 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಸಲ್ಲುತ್ತಿದೆ. ಇಷ್ಟು ಹಣ ಒಂದೇ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಹೋದರೂ ಅಡ್ಡಿ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ರೋಷದೋಷವಿದೆ, ಇದನ್ನು ನಾನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ, ಕಿವಿಯಾರೆ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ದೂರುಗಳು ಬಂದಿರಬಹುದು. ಆ ಬಗ್ಗೆ ಸರಿಯಾದ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಜನಗಳ ದುಡ್ಡು ತೆರಿಗೆಗಳಿಂದ ಬರುವ ದುಡ್ಡು, ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಜನಗಳು ಕೊಡುವ ದುಡ್ಡು, ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಬಟ್ಟೆಗೆ ಇಲ್ಲದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ದುಡ್ಡನ್ನು ಇಡೀ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡತಕ್ಕ ಜನಗಳಿಗೆ ಸಲ್ಲುತ್ತಾ ಇರುವುದು ಧರ್ಮವೇ? ಈ ವಿಚಾರವಲ್ಲ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮುಖಾಂತರ ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಬಗ್ಗೆ, ಮತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಬಗ್ಗೆ ಇದು ವರೆಗೂ ಮಾತನಾಡಿದಂಥ ಅಕ್ಕತಂಗಿಯರು ಮತ್ತು ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಬರೀ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಅಂಗವಿಕಲರ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಬೇಕೆಂದು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ. ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಪ್ಲಾಟ್‌ಫಾರಂಗಳ ಮೇಲೆ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡವರೂ ಒಹಹವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆ ರೀತಿ ಮಾತನಾಡುವುದು ದೊಡ್ಡ ಘಾಪನ ಆಗಿದೆ. ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೂರಕ್ಕೆ 50 ಭಾಗ ಇರತಕ್ಕ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ಅಕ್ಷರಸ್ಥರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಮಗೆಲ್ಲ ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತವತ್ಸಲಂ ಕಮಿಟಿಯನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದರು. ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಬಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟು ತೊಂದರೆ ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಿದೆ ಎಂದು ನಾವು ತಿಳಿಸಿದ್ದೇವು. ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೊಡ್ಡವರಾದ ತಕ್ಷಣ ಸಹ-ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಕಳಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ. ಕೆಳಗಿನ ತರಗತಿಗಳಿಂದ ಪಾಸಾಗಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಅವರು ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಮೈಲಿ ಬಂದು ಹೋಗ ತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ನಿಜವಾಗಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದಾದರೆ ಹರಿಜನರಿಗೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೋ ಅದೇ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಅನುಕೂಲತೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು, ಹಾಸ್ಟರ್‌ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು, ಅವರಿಗೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಸ್ಕೈಪೆಂಡ್, ಸ್ಟಾಂಪಿಂಗ್ ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಹಾಸ್ಟರ್ ಕಟ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಯಾರಾದರೂ ಡೊನೇಷನ್ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂದೆ ಬಂದರೆ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸರ್ಕಾರದವರು ಅವರ ಕಡೆಯಿಂದ ಬೇಕಾಗುವಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಹಾಕಿ ಹಾಸ್ಟಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ದುಡ್ಡನ್ನು ಕೊಡುವಾಗ ತಾತನ ಹೆಸರು, ಅಪ್ಪನ ಹೆಸರು, ಮಗನ ಹೆಸರು ಇಟ್ಟು ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದರೆ ತಲೆತರಾಂತರದ ವರೆಗೂ ಅವರ ಹೆಸರು ಉಳಿಯುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಮೂಢ ಭಾವನೆ, ಒಂದು ತರಹ ಹಿರಿಮೆಯಾದ ಭಾವನೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ನೂರಕ್ಕೆ 50 ಭಾಗ ಕೊಟ್ಟರೆ ಮಾತ್ರ ಅವರ ಹೆಸರನ್ನು ಇಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಕಾನೂನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಕಟ್ಟಿದ್ದು ನೂರಕ್ಕೆ 25 ಭಾಗ, 12½ ಭಾಗ, ಕೊನೆಗೆ 10 ಭಾಗ ಕೊಟ್ಟರೂ ಸಹ ಅವರ ಹೆಸರನ್ನು ಇಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಅದರಿಂದಾದರೂ ಸಮಾಜಸ್ನೇಹಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣ ಡೊನೇಷನ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ.

ಎಜ್ಯುಯರ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಮತ್ತು ನರ್ಸರಿ ಎಜುಕೇಷನ್‌ಗಾಗಿ ಕೆಲವೊಂದು ಹಣವನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದಿಯೋ ಎಜ್ಯುಯರ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ವಿಚಾರವಾಗಿ ನಾನು ಅನೇಕ ಸಲ ಮಾತನಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಮುಖಾಂತರ ಒಂದು ಪ್ರೈವೇಟ್ ಕೆಲಸವೂ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ತಾವುಗಳು ಅನೇಕ ದೇಶ ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದೀರಿ, ಚಿಲಿವಿಷ್ಣು ಮುಖಾಂತರ ಮತ್ತು ಅದಿಯೋ ಎಜ್ಯುಯರ್

ಎಜುಕೇಷನ್ ಮುಖಾಂತರ ಎಷ್ಟೋ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ಬಹಳ ಸಂಕಟವಾಗಿದೆ.

ಸ್ಯಾಲರ್ಷಿಪ್ ವಿಷಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು, ಅದರ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ವರ್ಷಕ್ಕೆ 1,200 ರೂಪಾಯಿ ಅಥವಾ 2,000 ರೂಪಾಯಿ ಒಳಗೆ ವರಮಾನವಿರುವವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸ್ಯಾಲರ್ಷಿಪ್‌ಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಿಯಮ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಎಷ್ಟು ಎಕರೆ ಭೂಮಿ ಇರಲಿ, ಎಷ್ಟು ಲಾಂಛನಗಳನ್ನು ಒಡೆಸುತ್ತಿರಲಿ, ಎಷ್ಟೇ ಸಂಪಾದನೆ ಇರಲಿ, ತನ್ನ ವರಮಾನವನ್ನು ಎನ್ನುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಸರಿಯಾದ ವಿವರಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿ ವರಮಾನ ಕಡಿಮೆ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರಿಯಲ್ಲಿರುವವರು ಮತ್ತು ಇತರ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರು ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮ ವರಮಾನವನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟೇ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನುಳ್ಳು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಅವರುಗಳಿಗೆ ಯಾವ ತರಹ ಅನುಕೂಲತೆಯೂ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ಬೆರೆಗಳು ಏರಿರುವ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು—ಶಾಲಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಡಜನ್‌ಗಳಿಗಿಂತ ಮಕ್ಕಳಿರುತ್ತಾರೆ—ಹೇಗೆ ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ? ಇದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಸರ್ಕಾರ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಸ್ಯಾಲರ್ಷಿಪ್‌ಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಕಿವುಡರು, ಮೂಗರು ಮತ್ತು ಕುರುಡರ ಶಾಲೆಯ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಹೇಳುವಾಗ ಹುಡುಗರನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಎಷ್ಟೋ ಮಕ್ಕಳು ಸರಿಯಾದ ನಾಗರಿಕರಾಗಿ ಮುಂದೆ ಬಾಳುವುದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಕೊಟ್ಟು ಅವರು ಸತ್ಪ್ರಜೆಗಳಾಗಿ ಜೀವನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಈ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಠ ಹೇಳಿಕೊಡತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಯಾವ ತರಹ ಅನುಕೂಲವನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಪ್ರೀತಿ ಪದ್ಧತಿಯ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ, ಕಿವಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವ Hearing aid ಲಾಡ್ ಸ್ಪೀಕರ್ ಮುಂತಾದ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಯಾವ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಅವರಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಾ, ಅವರು ಹೇಗೆ ಬದುಕಬೇಕು ? 8ನೇ ಜೂನ್ 1961ರಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಈ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಏಡ್ ಸ್ಕೀಂ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಗದ ಬಂದಿದೆ. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ಅವರಿಗಿಲ್ಲ ಐದು ಅಡ್ಡಾನ್ಸ್ ಇಂಕ್ರಿಮೆಂಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು, ಸ್ಟೆಪರ್ ಹೇ ಎಲ್ಲ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಬರೆದು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಕೂಡ ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ತರಹ ಸಂಭಾವನೆಯನ್ನೂ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾದರೆ ಕಷ್ಟ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೇಗೆ ಜೀವನ ಮಾಡಬೇಕು ? ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಏಕೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ? ಈಗ ತಾನೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಿದರು, ಫೆಬ್ರವರಿಗಳು ವಿಜೆನ್ ಹೋರೈಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಳೆಯುತ್ತಿರುತ್ತವೆ ಎಂದು. ಇದನ್ನು ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿ ಆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು.

ಹೋದ ಜನವರಿ 26ನೇ ತಾರೀಖು ಆ ಶಾಲೆಗೂ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಭೇಟಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು ಎಂದು ತಿಳಿದು ಬಂತು. ಅಲ್ಲಿ ಕಿಷ್ಕಿಂಧಾಕಾಂಡವಾಗಿರುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಹುಡುಗರಿಗೆ ಸ್ಥಳಾವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ ಇರುವುದನ್ನು ಬುದ್ಧಾಗಿ ನೋಡಿರಬಹುದು. ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕು ರೂಮುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ಏನಾದರೆ ಎಂದರೆ ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಕೊಠಡಿಗೆ ಟೆಕ್ಸ್ಟ್ ಬುಕ್ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಅನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕು ಎಂದು ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯ ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಆರ್ಟ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಮೊದಲೇ ಅಲ್ಲಿ ಜಾಗವಿಲ್ಲ. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಟೆಕ್ಸ್ಟ್ ಬುಕ್ ವಿಭಾಗವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದರೆ ಆ ಮಕ್ಕಳ ಗತಿ ಏನು ? ಆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಇದೆಯೇ ? ಅವರೂ ಜನರು ಏನ್ನುವುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕು.

5-30 P.M.

ಇನ್ನು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳ ವರ್ಗಾವಣೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನಾನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಪಾಪ, ಕಡಿಮೆ ಸಂಬಳವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕಂಥ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿದೆ ಹಿಡಿದು ಗುಲ್ಬರ್ಗದವರೆಗೆ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಗೆ

(ಶ್ರೀಮತಿ ಕೆ. ಎಸ್. ನಾಗರತ್ನಮ್ಮ)

ಮುಂಚೆ ಯಾರಾದರೂ ಒಬ್ಬರು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಒಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮತ್ತು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳವರೆಗೂ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಮೊನ್ನೆ ತಾನೆ ನಾನು ತಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಒಂದು ಕೇಸ್‌ನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೆ. ಒಬ್ಬರು ಮಹಿಳಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಬ್ಲಡ್ ಪ್ರೆಷರ್‌ನಿಂದ ಸಾಯುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು ಒಂದು ಕಡೆಗೆ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಮಾಡಿಕೊಡಿ ಎಂದು ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ರೇಬರ್ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಹತ್ತಿರ ಅವರು ಏನೋ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೇನು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ಹೇಳಿದೆ, ಎರಡು ವರ್ಷ ನೀವು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ, ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ನಮಗೆ ಅಪತ್ಯಾಲ ಬಂದಾಗ ಹೇಗಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು. ಇಂಥಾ ಕಷ್ಟಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಾಗ, ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಆಗದೇ ಹೋದರೆ ಹೇಗೆ, ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳು ಉಪಾಧ್ಯಾಯಳಾಗಿದ್ದಾಳೆ, ಆಕೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಇಂಥಾ. ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನೀವು ಆಗದೇ ಹೋದರೆ ನೀವು ಇರುವುದು ವೃಥಾ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಷ್ಟಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದಾಗ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಇರಾಖೆಯ ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳೇ ಮಾಡುವಂತೆ ಅವರಿಗೇ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡಬೇಕು. ಅದು ಮಂತ್ರಿಗಳವರೆಗೂ ಬರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಅದು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಕೋಟಿಗಳ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಸಣ್ಣ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಸ್ಕೂಲು ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಮಗನಿಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿದೆ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಅವರು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಯಾದರೂ ಜಾಗ ಖಾಲಿ ಇರುವಕಡೆ ಹಾಕಿಕೊಡಿ, ಪದೇ ಪದೇ ಅವರು ರಜಾ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಅವರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಶಾಂತಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಡಿ.ಪಿ.ಐ. ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಪಿಂಜ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ಎಲ್ಲರ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ಏನೋ ಈ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಮಗನಿಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿದೆ. ಇವರನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೇ ಟ್ರಾನ್ಸ್‌ಫರ್ ಮಾಡಿದರೆ ತಂದೆಯಾದಂತಹ ಇವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ರಿಲೀಫ್ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಷ್ಟದಲ್ಲರತ್ತ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ವಿಷಯವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಗಾ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈಗ ನಾನು ಹೇಳಿದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ, ನನಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ನಾನು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

†ಶ್ರೀ ಜನ್ನಬೈರೇಗೌಡ (ಹೊಸಕೋಟೆ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈಗ ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ 25 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಒಂದು ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ 25 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ 16 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಪ್ರೈವರಿ, ಮಿಡಲ್‌ಸ್ಕೂಲ್ ಮತ್ತು ಹೈ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದಾರೆ. 1962ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ 2 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಈ ವರ್ಷ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತೂ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ವರ್ಷ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ 25 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಲೀ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಲೀ ಮತ್ತು ಸ್ಕೂಲು ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಲೀ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ಬಡ್ಡಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟು ಅದಕ್ಕೆ ಈ ಸಭೆಯವರ ಮಂಜೂರಾತಿಯನ್ನು ಪಡೆದು ಆ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇವರಿಗೆ ಶಕ್ತಿ ಇದೆಯೇ ಹೊರತು, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಲೀ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಲೀ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದುವರೆಗೆ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನೂ ಕೈಗೊಂಡಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲೂ ಒಬ್ಬರೇ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಇರತಕ್ಕ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಒಂದೇ ಕಟ್ಟಡದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ತರಗತಿಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಒಬ್ಬರು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ನಾಲ್ಕು ತರಗತಿಗಳಿಗೂ ಯಾವ ರೀತಿ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಅಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ

ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿನ ವಿದ್ಯೆ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಮತ್ತು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗೆ ಬರತಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟ ಎಷ್ಟು ಉತ್ತಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಸಹ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಜೆಯು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದು ಉತ್ತಮವಾದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೇ ಆಗಲೇ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಲೇ ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಗತಿ ಪರವಾದ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದು ನೋಡುವುದಾದರೆ, ದೊಡ್ಡ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿರುವ ವಿದ್ಯಾಭಾತೆಯ 25 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಅದು ಎಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಶುವಿಹಾರಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಇದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿಯೂ ಶಿಶುವಿಹಾರಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಮೊದಲು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಿಶುವಿಹಾರದಲ್ಲಿ ಎರಡು ವರ್ಷ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ನಂತರ ಅವರು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ ನಡೆಯುವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೊಂದು ಶಿಶುವಿಹಾರವನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಕಟ್ಟಡಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಹಳ ಚಿಂತಾಜನಕವಾಗಿದೆ. ಆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಸಂಬಳ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಈ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಭಾತೆಗೆ 25 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ 30-32 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಿ ಎಂದು ಈ ಸಭೆಯವರನ್ನು ಕೇಳಿ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ಬರ್ಚು ಮಾಡಿ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಮಾರ್ಗಗಳಿವೆ. ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದಲಾದರೂ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಂಡು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿ ಅವರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ನುಧಾರಿಸಬೇಕು. ಸ್ಕೂಲು ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪತ್ರಿಕೆ ವರ್ಷವೂ ಇಂತಿಷ್ಟು ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಈಗ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಪ್ರತಿ ಯೊಬ್ಬರಿಗೂ 10 ರೂಪಾಯಿ ಜಾಸ್ತಿ ಸಂಬಳವನ್ನು ಕೊಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ 3 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಲೆಕ್ಕ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. 3 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಅದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಕೈತುಂಬ ಸಂಬಳ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಬಟ್ಟೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಗುವಷ್ಟು ಸಂಬಳವನ್ನು ಕೊಡದೆ ನುಮ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳಿ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅವರ ಹೇಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳಿ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ? ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಸ್ಕಾಂಪೆಂಡೆನ್ಸ್ ವರೆಗೆ ಉಚಿತವಾದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಎನ್ನತಕ್ಕ ಒಂದು ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಜಾರಿಗೆ ತಂದರೆ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಒಂದು ಉತ್ತಮವಾದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ದೊರೆಯಬಹುದು ಎಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಒಂದೊಂದು ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ 120-200 ಜನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಅನೇಕ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಜಾಗವಿಲ್ಲ. ನ್ಯೂಟ್ರಿಷ್ ಮಿಡಲ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ.ಫೈರ್ ಆಗಿರತಕ್ಕಹೆದ್ದಾಸ್ತರುಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಮಾಸ್ಟರುಗಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಹತ್ತಿರ ಮಕ್ಕಳು ಇಂಗ್ಲೀಷನ್ನು ಕಲಿತರೆ ಅವರು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತಯಾರಾಗುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅವರು ಮಿಡಲ್ ಸ್ಕೂಲು ಮುಗಿಸಿದ ನಂತರ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಷೆಡ್ಯೂಲೆಡ್ ನಡೆಯತಕ್ಕ ರೂರಲ್ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಓದಿ ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಲ್.ಸಿ. ಪಾಸು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ಪಿ.ಯು.ಸಿ.ಯನ್ನು ಓದುವುದಕ್ಕೆ ಇಂಗ್ಲೀಷ್-ಮೀಡಿಯಂಗೆ ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ವರ್ಷ ಓದಿ ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪಾಸು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ನಂಬರುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜಿಗೋ ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜಿಗೋ ಆಕ್ಸಿಪೇಷನಲ್ ಇನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟಿಗೋ ಅಥವಾ ಇನ್ನು ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಅಷ್ಟಿ ಕೇಷನ್ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ಬಂದಂತಹ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಸೀಟು ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಏದ್ದರೂ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲಿ ಸೀಟು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಇದುವರೆವಿಗೂ ನಾನು ನೋಡಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮೇಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲೇ ಆಗಲಿ, ಯಾವ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಾಗಲಿ ಬೆಳಗಾವಿ, ಕೆ.ಜಿ. ಎಫ್., ದಾವಣಗೆರೆ, ಬೆಂಗಳೂರು ಮುಂತಾದ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಸೀಟು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು

(ಶ್ರೀ ಚನ್ನಬೈರೇಗೌಡ)

ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಂದ ಬಂದಂತಹ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಪ ಸೀಟು ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲೋ ಅಪರೂಪವಾಗಿ ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅಂಥಾ ಕಡೆ ಸೀಟು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ ಅದೇನೆಂದರೆ, ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಸಾದಂತಹ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪರ್ಸೆಂಟೇಜನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ, 16 ಪರ್ಸೆಂಟ್, 18 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ರಿಜರ್ವ್ ಬಂದಿದೆ. 16 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡಿ ಇಷ್ಟರಮಟ್ಟಿನ ಒಂದು ಪರೀಕ್ಷೆಯು ಫಲಿತಾಂಶವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡತಕ್ಕ ಹಣ ಸರಿಯಾಗಿ ಸದ್ವಿನಿಯೋಗವಾಗದೆ ದುರ್ವಿನಿಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿಗಾ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾರೋ ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಲ್. ಸಿ. ಪಾಸು ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ತರಬೇತಿಯನ್ನು ಹೊಂದದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರಿಂದ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಅವರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಉಪಹಾರವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಈಗೇನೋ ಅಮೇರಿಕಾದೇಶದ ಕೇರ್ ಸಂಸ್ಥೆಯವರು ಈ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಉಪಹಾರವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತೇವೆಂದು ಕಾಂಟ್ರಾಕ್ಟ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಕಾಂಟ್ರಾಕ್ಟ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರತಕ್ಕ ಅವಧಿ ಮುಗಿದಮೇಲೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮತ್ತೆ ಈ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಉಪಹಾರವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೇ? ಅದರ ಕಡೆ ಇವರ ಗಮನ ಹರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಬಾರದು. ಈಗ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಉಪಹಾರವನ್ನೇನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಅದರಿಂದ ಅನೇಕರಿಗೆ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅದನ್ನು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ನಡೆಸಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ಕ್ರಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮುಂದೆಯೂ ಸಹ ಈ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಉಪಹಾರವನ್ನು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ನಾನು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ಬಸಪ್ಪ (ಚಾಮರಾಜನಗರ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಚ್ಛಿರತಕ್ಕ 25 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ನಾನು ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಬಹುಶಃ ಅವರು ಇಚ್ಛಿರತಕ್ಕ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ನಾಲ್ಕು-ಐದು ಭಾಗಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಿಗಾಗಿ 210 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು, ಸೆಕೆಂಡರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ 364 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು, ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ 1,233 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು, ಮತ್ತಿತರ ಸ್ನೇಷರ್ ಅಂತ ಹೇಳಿ 78 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು, ತಾಂತ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ 113 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು, ಸಾಮಾನ್ಯ (ಜನರಲ್) ಖರ್ಚಿಗೆ 498 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಎಂದು ಹೀಗೆ ಈ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಇಷ್ಟು ಪಂಗಡಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿ ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಬಹುಶಃ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಬೇಡಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ನನ್ನ ಕಾಲವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವಿಶೇಷ ತರಹ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿರತಕ್ಕಂಥದನ್ನು ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ಒಂದು ಫೆಡರಲ್ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯಾಗಬೇಕು. ಅದೇ ಕೇಂದ್ರದ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು. ಯೋಗ್ಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವ್ಯಾಸಂಗ ನಡೆಯಬೇಕು ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಸರಕಾರದವರು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ; ಅದಕ್ಕೆ ಸರಕಾರವನ್ನು ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಂದಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಸೆಕೆಂಡರಿ ವಿದ್ಯಾಭಾಸವನ್ನು ನಾವು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಇದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒಂದು ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯನ್ನು ನಾವು ನೋಡಬಹುದು. ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದವರು ಈ ಸೆಕೆಂಡರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಬಿಡತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಅಂತ ಹೇಳಿ, ಮೂರನೆ ಯೋಜನೆಯ ಅಂತ್ಯದೊಳಗೆ ಕೇವಲ 10 ಸರಕಾರದ ಪ್ರೌಢ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ, ಸುಮಾರು 200ರಷ್ಟು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಇವತ್ತು ಏನು ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧನೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ನೋಡಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗಿರತಕ್ಕಂಥ ಪ್ರೌಢ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ, ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರ 400ರಷ್ಟು ಬಂದಿದೆ ಎಂದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ನನ್ನ ಪೇಟಿತರು 500 ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಬಹುಶಃ ಈ ಮೂರನೆ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗಿರತಕ್ಕಂಥ ಎರಡು ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೂ ನಾವು ಮೂರು ವರ್ಷ ಕಾಲದ ಮೇಲೆ ಮೇಲೆನೆನ್ನ ಗ್ರಾಂಟು ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಒದಗಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಈ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದು ಎಂಬುದನ್ನು ಇವತ್ತು ಊಹೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದೇನೇ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಇವತ್ತು ಸರಕಾರ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದಂಥ 10 ಶಾಲೆಗಳನ್ನೂ ಸಹ ವರ್ಗಾಯಿಸಿದ್ದಾರೆ; ಆದರಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಕರ್ತವ್ಯರೋಪ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಈ ಪ್ರೌಢ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೊಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಈಗ ತಾನೆ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿದಂಥ ಶ್ರೀಮತಿ ನಾಗರತ್ನಮ್ಮ ನವರು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆದಿದ್ದಾರೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಂಗಸರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಅದ್ಯತೆ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದರು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಬಹುಶಃ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನು ನಾನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಮುಂದೆ ಮತ್ತೆ ಸರಕಾರದ ಮುಂದೆ ಅನೇಕ ದಿವಸದಿಂದ ಇಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಈ ಮೂರನೆ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವ 10 ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಹಿಂದುಳಿದ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಮಹಿಳೆಯರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ವಿನಿಯೋಗಿಸುತ್ತೇವೆ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಅನೇಕ ವೇಳೆ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಆಶ್ವಾಸನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವಾಂಶವನ್ನು ನಾವು ನೋಡುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವರು ಪೂರೈಸಿರುತ್ತಾರೋ ಏನೋ ಅಂತ ಹೇಳಬಹುದು. ಹಿಂದುಳಿದ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಬಹುದೇ ಹೊರತು; ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಆಶ್ವಾಸನೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಈ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನವರು ಇಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೋದಾಗ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳವರು ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆ; ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಅದು ಆಶ್ವಾಸನೆ ಮುಟ್ಟದಲ್ಲದೆಯೇ ಹೊರತು, ಅದು ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಇಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದೇನೆಂದರೆ, ಮಹಿಳೆಯರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವಂತೆ, ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಮಾಡುವಾಗಲೂ ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಈಗ ಪ್ರೌಢ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದವರು ಫೀ ರೀತಿಯಾಯಿತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕಾರ ಸುಮಾರು 2,400 ರೂಪಾಯಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ವರಮಾನ ಬರತಕ್ಕಂಥವರ ಮಕ್ಕಳಾದ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೂ ಈ ರಿಯಾಯಿತಿಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಸರಕಾರ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಜಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕಂಥ ಯೋಜನೆ ಬಗ್ಗೆ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ನೋಡುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಶೇಕಡ 87ರಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಫೀ ಕೊಡದಿರತಕ್ಕಂಥ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಫೀಸ್ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇರತಕ್ಕಂಥವರು 13 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಜನ ಮಾತ್ರ. ಇವರಿಂದ ಎಷ್ಟು ಬರುತ್ತದೆಂದು ನೋಡುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ 1964-65ನೆ ಸಾಲಿಗೆ 11 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳಾಗಬಹುದೆಂದ ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಈ ವರ್ಷಕ್ಕೆ 13 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬರಬಹುದೆಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. 1965-66ರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಬರಬಹುದೆಂದರೆ 17 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು, ಬರಬಹುದೆಂದು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನನ್ನ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಸುಮಾರು 25 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ಇಲಾಖೆ, ಆದರಲ್ಲಿಯೂ 364 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಫೌಢಶಾಲಾ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಖರ್ಚುಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಇಲಾಖೆ, 13 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಂದ 17 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಏತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ನೀರಿಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ? ಸೆಕೆಂಡರಿ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಪ್ರೌಢ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಉಚಿತ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರಕಾರದವರು ಏಕೆ ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಲಾರದು? ಅದನ್ನು ಮೊನ್ನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿವಸದ ಕೆಳಗೆ ಎಲ್ಲೋ ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಪ್ರತಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಒದಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಹುಶಃ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಆಲೋ

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ಬನಪ್ಪ)

ಚನೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಶೇಕಡ 13 ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಂದ ಸುಮಾರು 17 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಬರಬಹುದೆಂದು ಏನು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಅದು ತಾವು ಖರ್ಚುಮಾಡತಕ್ಕಂಥ 25 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಭಾಗದ ಮಾಲ್ಯ ವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಉಚಿತ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರಕಾರ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ನಾವು ಬರುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸರಕಾರದ ನೀತಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಕೂಡ, ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಉಚಿತವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿ ರಾಜ್ಯಾಂಗದಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ನಾನಾ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಇವತ್ತು ಸರಕಾರ ಇದನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತದೆ ಅನುತ್ಕಂಧಾದ್ದು ಬಹಳ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಳ್ಳಿಗೂ ಕೂಡ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಬೇಕು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ, ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಪಾಠ ಹೇಳಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಸರಕಾರ ನಿರೂಪಣೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇವತ್ತು ಎಷ್ಟೋ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಸರಿಯಾದ, ಯೋಗ್ಯವಾದ ಕಟ್ಟಡ ಗಳಿಲ್ಲ. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಬರುತ್ತದೆ. ನಾವು ಅಲಂಕಾರವಾದ, ಒಳ್ಳೆಯ ಕಟ್ಟಡ ಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಯೋಗ್ಯವೇ? ಕಟ್ಟಡಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಗಮನ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಯತಕ್ಕಂಥ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕು ಅನುತ್ಕಂಧಾದ್ದಕ್ಕೆ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು ಅನ್ನುವುದು ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ. ನಾನು ಕೂಡ ಕಟ್ಟಡಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅದ್ವೈತ ಕೊಡ ಬೇಕಾದ್ದು ಅನಾವಶ್ಯಕ ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡತಕ್ಕಂಥವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ. ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆ ಇದೆ. ಆದರೆ ಜೊತೆಗೆ ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡುಗಳಿಗೆ ಸರಕಾರ ದವರು ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕಂಥ ಕ್ರಮವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಅವುಗಳನ್ನು ದೃಢವಾದ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಅವರಿಗೆ ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಿಮ್ಮ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳಿಂದ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಇಡೀ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೋಸ್ಕರ ಸುಮಾರು ಎರಡು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಗಳಷ್ಟನ್ನು ಬಡ್ತಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಫೋವೈಡು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಏತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಫೋವೈಡು ಮಾಡಿ ದ್ದಾರೆ ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಏನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆ? ಈಗೇನೋ ಇದರ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ, ತಾಲ್ಲೂಕು ಬೋರ್ಡುಗಳಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕಾನೂನನ್ನೂ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೇಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತದೆ? ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನು ಏನ್ನುವುದು ಅನೇಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳಿಗೆ ತಿಳಿದೇ ಇದೆ. ಒಂದು ಸ್ಕೂಲನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರೇ ಮೇಷ್ಟರು ಇರುವ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು ಇದೆ. ಈಗ ಉಚಿತವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಎಂದರೆ 25 ಜನ ಹುಡುಗರಿ ದ್ದರೆ ಒಬ್ಬರು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಇರಬೇಕೆಂದು ಬರೀ ಪೇಪರಿನಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಇದನ್ನು ಏನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂದರೆ, ಸುಮಾರು 40 ಜನ ಮಕ್ಕಳು ಇದ್ದರೆ ಒಬ್ಬ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಇರಬೇಕೆಂದು ಕಾನೂನು ಮಾಡಿ ಇದನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಒಂದು ಪಾಠ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 40 ಮಕ್ಕಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರೂಕ್ಟರವರು ಗಾರ್ನ್‌ಮೆಂಟು ಆಡ್‌ರಿದೆ, ಅದರಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಪ್ರಕಾರ ಒಂದು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ 40 ಮಕ್ಕಳಿಗಿಂತ ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದರೆ ಎಂದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದರೂ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಎಷ್ಟೋ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ 79 ಮಕ್ಕಳಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದರೂ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳು ತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಾದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಟ್ಟಂತಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಈಗಾಗಲೇ ಕೆಲವರು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಒಬ್ಬರು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು 60-70 ಹುಡುಗರನ್ನು ಒಂದೇ ಕಡೆ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಕಾಲಹರಣ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ತುಂಬಾ ವ್ಯಸನವಾಗು ತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಾದರೆ ನಮ್ಮ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ? ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ. ಹಾಗಿಲ್ಲದೆ ಕೋಟಿಗಟ್ಟರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಖರ್ಚುಮಾಡುವುದು ಅನಾವಶ್ಯಕ. ತಾವು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ವವನ್ನು

ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಪ್ರವಚನಗಳು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಎನ್ನುವುದರ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು; ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇರತಕ್ಕ ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿನ ಪಾಠಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಇರತಕ್ಕ ಸೂಪರ್‌ವಿಷನ್‌ನ್ನು ಸರಕಾರದವರು ಯಾವ ರೀತಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಈಗಿರುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕವೇನೋ ಎಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ. ಇವೊತ್ತು ಅನೇಕ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೋಗತಕ್ಕ ಸ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು ಕಂಪ್ಲೇಂಟು ಮಾಡುವುದು ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿರುವ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಠಗಳು ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ನಡೆಯುತ್ತವೆ, ಹಾಗೂ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಒಬ್ಬರೇ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಒಂದೂರಿನಿಂದ ಇನ್ನೊಂದೂರಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದ ಸ್ನಿವೇಶ ಬರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಕಂಪ್ಲೇಂಟುಗಳನ್ನು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತೇವೆ, ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಸ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಶಾಲೆಗೆ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಭೇಟಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಅವರೊಡನೆ ಒಬ್ಬರು ಶಾಸನ ಸಭಾ ಸದಸ್ಯರು ಹಾಗೂ ಅವರ ಇರಾಖೆಯ ಕೆಲವು ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ಇದ್ದರು, ಹೀಗೆ ಸರ್‌ಪ್ರೈಜು ವಿಷಿಟ್ ಎಂದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಭೇಟಿಕೊಟ್ಟಾಗ ಆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ಜನರು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಇರಬೇಕಾಗಿದ್ದವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರೇ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಇದ್ದರು. 80-90 ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಇದ್ದರು ಎಂದು ಅಚೆಂಡೆಸ್ ರಿಜಿಸ್ಟ್ರರಿನಲ್ಲಿತ್ತು. ಆದರೆ ಹಾಜರಿದ್ದ ಮಕ್ಕಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಕೇವಲ ಅರೇಳು ಜನ ಮಾತ್ರ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಸರಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಸರಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಇದುವರೆಗೆ ಸರಕಾರ ಸರಿಯಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಏತಕ್ಕಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಸ್ವಲ್ಪ ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಸಂಗತಿ. ಸರಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದರೂ ಏನೂ ಉಪಯೋಗವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ನಿರ್ದೇಶನವನ್ನು ಹೇಳಿದ ಮೇಲೂ ನಿಮ್ಮ ಆದಳತದಲ್ಲಿ ಲೋಪದೋಷಗಳು ಇದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ಇರಾಖೆಯಲ್ಲಿ ದಕ್ಷತೆ ಕುಂಠಿತವಾಯಿತೇ ಎಂದು ಕೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸರಿಯಾದ ಸೂಪರ್‌ವಿಷನ್ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯಸವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಲು ಏನೇನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ? ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಿರುವ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಪಾಠ ಹೇಳಲು ಸರಿಯಾದ ಸ್ಥಳವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾದರೆ ಅಲ್ಲಿನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯಸ ಹೇಗೆ ಸಿಗಬೇಕು? ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರದ ಧೋರಣೆ ಏನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಎಷ್ಟೋ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಡವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ದೇವರಾಜ ಅರಸ್.—ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಅದನ್ನು ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕಾನೂನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ತಾವು ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಏನೇನು ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆಗಳೇನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ತಿಳಿಸಬಹುದು.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ಬಸಪ್ಪ.—ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರು ಸಮಜಾಯಿಷಿ ಕೊಡುವಾಗ ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯಸದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಗತಿಯಾಗಬೇಕಾಗಿದ್ದರೂ ಅದು ಸರಿಯಾಗಿ ಆಗಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಅವರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಉತ್ತರ ಹೇಳಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಏತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವುದೇ ಅವರ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯಸವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರು ಅದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಒಳ್ಳೆಯ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಮಾಡಲು ದಕ್ಷತೆಯುಳ್ಳ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದು ನಾವು ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮೂರು-ನಾಲ್ಕು ಧನಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವುದರಿಂದ ಅವರ ಮಟ್ಟ ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಹೇಳಿಕೊಡುವಂತಹ ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯಸದ ಮಟ್ಟ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗದೇ ಇನ್ನೂ ಕೆಳಮಟ್ಟದಲ್ಲೇ ಇದೆ. ಏನೋ ತಂದೆತಾಯಿಗಳೂ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಡಿ. ದೇವರಾಜ ಅರಸ್.—ತಾವು ಹೇಳುವಂತೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳ ಮಟ್ಟ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಈಗಿರುವ ರೆಕಾರ್ಡ್‌ಮೆಂಟು ಪಾಲಿಸಿಯನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕೇನೋ ಎಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಯಾವುದಾದರೂ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಬಾರದೇ ಹೋಗಿರಬಹುದು, ಅಂತಹವರ ಮೇಲೆ ಏನೂ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಅವರ

(ಶ್ರೀ ಡಿ. ದೇವರಾಜ ಅರಸೆ)

ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಈಗ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುವಾಗ ಸರಿಯಾದವರನ್ನು ನೇಮಿಸಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಅವರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುವ ಪಾಲಿಸಿಯನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಇದ್ದರೆ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ ಸಲಹೆಗಳೇನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ತಿಳಿಸಬಹುದು.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ಬಸಪ್ಪ.—ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರು ನಾನು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ. ಕಂಪ್ಲೀಟ್ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅದು ಸರಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದರೂ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಇರಾಖೆಯವರು ಗಮನಿಸಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಕಂಠಿ.—ನೂತನಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ಬಸಪ್ಪ.—ನಾನು ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಇಷ್ಟು. ಇರಾಖೆಯಲ್ಲಿ ನೂತನವಿಷ್ಣು ಸ್ಥಾಪನಾ ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನವರು ಶಾಲೆಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ, ನಿಮ್ಮ ಆದಳಿತದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷತೆ ಬರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಟ್ಟವನ್ನು ತರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ನಾಗರತ್ನಮ್ಮ ನವರು ಹೇಳಿದಂತಹ ಒಂದು ಅಂಶವನ್ನು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದು ಆರ್‌ಫ್‌ನೇಜುಗಳಿಗಾಗಿ ಸರಕಾರ ಗ್ರಾಂಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದು. ಇದನ್ನು ಯಾರೂ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಾರೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದು ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾದ ಒಂದು ಯೋಜನೆ. ಆದರೆ ಇವೊತ್ತು ಆರ್‌ಫ್‌ನೇಜ್ ಎನ್ನುವುದರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ತರಹದ ವ್ಯಾಪಾರ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆ ಆರ್‌ಫ್‌ನೇಜು ಎನ್ನುವುದರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದಿಂದ ಗ್ರಾಂಟುಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಅಲ್ಲಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಮತ್ತು ಅವರ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳ ವ್ಯವಹಾರ ಏನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಇವೊತ್ತು ಅಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಇತರರು ಆರ್‌ಫ್‌ನೇಜಿನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ರಾಧ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಹೀಗೆ ಸರಕಾರದ ಹಣ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಇದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು, ಸರಕಾರದಿಂದ ಕೊಡುವ ಹಣ ಹೀಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ವೆಚ್ಚವಾಗಬಾರದು. ಬಹುಶಃ ಯಾವ ಒಂದು ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇವೋ ಅದು ಸಿದ್ಧಿಯೋಗವಾಗುವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ. ಇದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ವಿದ್ಯಾವಂತರಲ್ಲದವರೂ ಕೂಡ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಈ ರೀತಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಹಾಸ್ಟರ್ ಎಂದು ಏನಿದೆ ಅದರಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಎಷ್ಟು ಜನರು ಅದರ ಉಪಯೋಗ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತನಿಖೆ ಮಾಡಿ ಅವರಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಸರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆಗ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗಾಗಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಜನರು ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ತಾವು ಅದಕ್ಕೆ ಗಮನ ಕೊಡದಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

6-00 P.M.

ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಜಾತೀಯ ಮನೋಭಾವ, ಜಾತೀಯತೆಯ ಭೇದಭಾವ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ವಿದ್ಯಾ ಇರಾಖೆಯವರು ಆಳವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಬೇಕು, ಹಾಗೂ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಪರಿಶೋಧನೆ ನಡೆಸಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾ ಇರಾಖೆಯವರು ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ರೆಕ್ಕಾ ಆಡಿಟ್ ಮಾಡದೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ರೆಕ್ಕಾ ಆಡಿಟ್ ಮಾಡಿದ ಸರ್ವಿಫಿಕೇಟ್ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ರೋಷ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ತಪ್ಪು ಹೊರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದುದರಿಂದ ನಾನು ಒಂದು ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಕಾನೂನು ಪ್ರಕಾರ ವಿದ್ಯಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ರೆಕ್ಕಾ ಪತ್ರಗಳು ಇದ್ದರೆ ನಿಜಾಂಶ ಏನಿದೆ, ಪಾಸ್‌ಪಾಂಶ ಯಾವುದು, ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನ್ಯಾಯ ಆಗುವುದನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲು ಸರಕಾರ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

17TH MARCH 1965

65

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ನನಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕಂಥ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ವಂದನೆ ಅರ್ಪಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾತು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKAR.—The House will now adjourn and meet again tomorrow at One of the Clock.

The House adjourned at Five of the Clock to meet at One of the Clock on Thursday the 18th March 1965.

WD 4859—GPB—500—16-7-1965